

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 14ης Νοεμβρίου 2002 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, με έδρα το Oranjestad (Αρούμπα), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο G. van der Wal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα-ενάγουσα στην υπόθεση T-332/00,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τους J. van Bakel, H. Sevenster και J.S. van den Oosterkamp, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

και την

Free Trade Foods NV, με έδρα το Curaçao (Ολλανδικές Αντίλλες), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους M. Slotboom, N. Helder και J. Coumans, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο

προσφεύγουσα-ενάγουσα στην υπόθεση Τ-350/00,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον T. van Rijn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής-εναγομένης,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τους N. Díaz Abad και López-Monís Gallego, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2081/2000 της Επιτροπής, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για τη συνέχιση της εφαρμογής μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 246, σ. 64), καθώς και, αφετέρου, αίτηση αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές,
γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας
της 8ης Μαΐου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Η κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης

- 1 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2038/1999, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999 για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 252, σ. 1), το Συμβούλιο προέβη στην κωδικοποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81, της 30ής Ιουνίου 1981, που είχε θεσπίσει αυτή την κοινή οργάνωση (ΕΕ L 177, σ. 4), μετά τις πολλαπλές τροποποιήσεις του. Αυτή η οργάνωση έχει ως αντικείμενο τη ρύθμιση της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης προκειμένου να αυξηθεί η απασχόληση και το επίπεδο ζωής των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης.
- 2 Η στήριξη της κοινοτικής παραγωγής μέσω εγγυημένων τιμών περιορίζεται στις εθνικές ποσοστώσεις παραγωγής (ποσοστώσεις Α και Β) που χορηγούνται από το

Συμβούλιο, εν προκειμένω με τον κανονισμό 2038/1999, σε κάθε κράτος μέλος, το οποίο στη συνέχεια τις κατανέμει μεταξύ των παραγωγών του. Η ζάχαρη που εμπίπτει στην ποσόστωση Β (ζάχαρη Β) υπόκειται, σε σχέση με τη ζάχαρη της ποσοτώσεως Α (ζάχαρη Α), σε υψηλότερη εισφορά κατά την παραγωγή. Η παραγόμενη καθ' υπέρβαση των ποσοτώσεων Α και Β ζάχαρη αποκαλείται «ζάχαρη Γ» και δεν μπορεί να πωληθεί εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, εκτός αν διατεθεί ως ποσόστωση Α και Β την επόμενη περίοδο.

- 3 Για τις εκτός Κοινότητας εξαγωγές χορηγούνται, με εξαίρεση τη ζάχαρη Γ, επιστροφές κατά την εξαγωγή βάσει του άρθρου 18 του κανονισμού 2038/1999, που αντισταθμίζουν τη διαφορά μεταξύ της τιμής στην κοινοτική αγορά και της τιμής στην παγκόσμια αγορά.
- 4 Η ποσότητα της ζάχαρης για την οποία χορηγείται επιστροφή κατά την εξαγωγή και το συνολικό ετήσιο ποσό επιστροφής ρυθμίζονται από τις συμφωνίες του παγκοσμίου οργανισμού εμπορίου (ΠΟΕ) (στο εξής: συμφωνίες ΠΟΕ), τις οποίες έχει υπογράψει η Κοινότητα [απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), ΕΕ L 336, σ. 1]. Το αργότερο από την περίοδο 2000/2001, η ποσότητα της εξαγόμενης με επιστροφή ζάχαρης και το συνολικό ποσό των επιστροφών έπρεπε να περιορίζονται σε 1 273 500 τόνους και 499,1 εκατομμύρια ευρώ, το οποίο συνιστά μείωση κατά 20 και 36 % αντιστοίχως σε σχέση με τους αντίστοιχους για την περίοδο 1994/1995 αριθμούς.

Οι σχέσεις με τις ΥΧΕ

- 5 Βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ', ΕΚ, η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΥΧΕ), «με σκοπό την αύξηση των συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης».

- 6 Οι Ολλανδικές Αντίλλες και η Αρούμπα ανήκουν στις ΥΧΕ.
- 7 Η σύνδεση των τελευταίων με την Κοινότητα διέπεται από το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ.
- 8 Το Συμβούλιο έχει εκδώσει, βάσει του άρθρου 187 ΕΚ, διάφορες αποφάσεις σχετικές με τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα. Συγκεκριμένα, στις 25 Ιουλίου 1991, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 91/482/ΕΟΚ (ΕΕ L 263, σ. 1), η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 240, παράγραφος 1, είχε εφαρμογή για διάστημα δέκα ετών από 1ης Μαρτίου 1990.
- 9 Η απόφαση 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της απόφασης 91/482 (ΕΕ L 329, σ. 50, στο εξής, μαζί με την απόφαση 91/482, η «απόφαση ΥΧΕ») τροποποίησε διάφορες διατάξεις της απόφασης 91/482. Στις 25 Φεβρουαρίου 2000, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2000/169/ΕΚ για την παράταση ισχύος της απόφασης ΥΧΕ (ΕΕ L 55, σ. 67) μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2001.
- 10 Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της απόφασης ΥΧΕ ορίζει τα εξής:

«Τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών.»

- 11 Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως ορίζει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη [του άρθρου] 108β, η Κοινότητα δεν επιβάλλει στις εισαγωγές των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ ούτε ποσοτικούς περιορισμούς, ούτε μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

- 12 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα Π της αποφάσεως (στο εξής: παράρτημα Π), όσον αφορά τον ορισμό της έννοιας των προϊόντων καταγωγής και τις σχετικές μεθόδους διοικητικής συνεργασίας. Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω παραρτήματος, ως προϊόν καταγωγής των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής ή του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) θεωρείται το προϊόν που έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εντός αυτών.

- 13 Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος Π περιλαμβάνει έναν πίνακα των επεμβάσεων κατεργασίας ή μεταποιήσεων που θεωρούνται ανεπαρκείς για να προσδώσουν την ιδιότητα του προϊόντος καταγωγής σε ένα προϊόν προελεύσεως ΥΧΕ.

- 14 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος Π ορίζει, ωστόσο, τα ακόλουθα:

«Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.» Πρόκειται για τους αποκαλούμενους κανόνες «συνελεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ».

- 15 Βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του παραρτήματος II, αυτοί οι κανόνες σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ εφαρμόζονται σε «όλες τις κατεργασίες ή μεταποιήσεις που πραγματοποιούνται στις ΥΧΕ, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών που απαριθμούνται στο άρθρο 3, παράγραφος 3».
- 16 Η απόφαση 97/803 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 9) προσέθεσε, στην απόφαση ΥΧΕ, μεταξύ άλλων, το άρθρο 108β, του οποίου η 1 παράγραφος ορίζει τα εξής: «[...] η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος II, γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.» Ωστόσο, η απόφαση 97/803 δεν περιόρισε την εφαρμογή του κανόνα σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

Τα μέτρα διασφάλισης κατά των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ

- 17 Στις 15 Νοεμβρίου 1999 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2423/1999, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ 1701 και τα μίγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής υπερπόντιων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 294, σ. 11), βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ. Με αυτόν τον κανονισμό, ο οποίος ίσχυε μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή υπέβαλε τις υπαγόμενες στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εισαγωγές ζάχαρης σε καθεστώς ελάχιστης τιμής και τις εισαγωγές μιγμάτων ζάχαρης και κακάου (στο εξής: μίγματα) καταγωγής ΥΧΕ σε διαδικασία κοινοτικής εποπτείας σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στο άρθρο 308δ του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).
- 18 Στις 29 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε, επίσης βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τον κανονισμό (ΕΚ) 465/2000, για την καθιέρωση μέτρων δια-

σφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 56, σ. 39). Αυτός ο κανονισμός περιόρισε, για το διάστημα από 1ης Μαρτίου 2000 έως 30ής Σεπτεμβρίου 2000, τη σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ σε 3 340 τόνους ζάχαρης για προϊόντα που υπάγονται στους δασμολογικούς κωδικούς ΣΟ 1701, 1806, 10 30 και 1806 10 90.

- 19 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2081/2000, για τη συνέχιση της εφαρμογής μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 246, σ. 64, στο εξής: ο προσβαλλόμενος κανονισμός).

- 20 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Για τα προϊόντα που υπάγονται στους [δασμολογικούς] κωδικούς ΣΟ 1701, 1806, 10 30 και 1806 10 90, η σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος II της [αποφάσεως ΥΧΕ] γίνεται δεκτή για ποσότητα 4 848 τόνων ζάχαρης στη διάρκεια εφαρμογής του παρόντος κανονισμού.

Για να τηρηθεί το ανωτέρω όριο, για τα άλλα προϊόντα πλην της ζάχαρης ως έχει λαμβάνεται υπόψη η περιεκτικότητα σε ζάχαρη του εισαγομένου προϊόντος.»

- 21 Σύμφωνα με το άρθρο 2 του προσβαλλομένου κανονισμού, η εισαγωγή των προϊόντων του άρθρου 1 υπόκειται στην έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής, το οποίο εκδίδεται σύμφωνα με τις λεπτομέρειες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2553/97 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τις λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704 με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ (ΕΕ L 349, σ. 26), που εφαρμόζονται *mutatis mutandis*.

- 22 Τέλος, το άρθρο 3 προβλέπει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αρχίζει να ισχύει την ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, ήτοι στις 30 Σεπτεμβρίου 2000, και εφαρμόζεται από την 1η Οκτωβρίου 2000 έως τις 28 Φεβρουαρίου 2001.

Η διαδικασία

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Οκτωβρίου και στις 20 Νοεμβρίου 2000 αντιστοίχως, οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής: προσφεύγουσες) στις υποθέσεις T-332/00 και T-350/00, που είναι εταιρίες μεταποίησης ξάχαρης εγκατεστημένες στις ΥΧΕ (στην Αρούμπα και στις Ολλανδικές Αντίλλες), άσκησαν προσφυγές-αγωγές (στο εξής: προσφυγές) με αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και, αφετέρου, αίτηση αποζημίωσης.
- 24 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Δεκεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 υπέβαλε επίσης αίτημα αναστολής της εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού ή λήψεως κάθε άλλου προσωρινού μέτρου ικανού να προστατεύσει τα συμφέροντά της.
- 25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιανουαρίου 2001, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να παρέμβει στην υπόθεση T-332/00 υπέρ της προσφεύγουσας.
- 26 Με τη διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 2001, T-350/00 R, Free Trade Foods κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-493), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε το αίτημα αναστολής της εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού ή λήψεως κάθε άλλου προσωρινού μέτρου.

- 27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 15 Φεβρουαρίου 2001 και 1 Μαρτίου 2001, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παρέμβει, αντιστοίχως, στις υποθέσεις T-332/00 και T-350/00, υπέρ της Επιτροπής.
- 28 Με τις διατάξεις του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου και της 30ής Απριλίου 2001, έγιναν δεκτές, αντιστοίχως, οι αιτήσεις παρεμβάσεως στην υπόθεση T-332/00 και η αίτηση παρεμβάσεως στην υπόθεση T-350/00.
- 29 Στις 18 Μαΐου 2001, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στην υπόθεση T-332/00. Στις 30 Μαΐου 2001, το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε τα υπομνήματα παρεμβάσεως στις υποθέσεις T-332/00 και T-350/00. Οι κύριοι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί των κατατεθέντων υπομνημάτων παρεμβάσεως.
- 30 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Ωστόσο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι διάδικοι κλήθηκαν να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις, πράγμα το οποίο έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 31 Με έγγραφο της 26ης Μαρτίου 2002, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 παραιτήθηκε του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της συμφωνίας για τα μέτρα διασφάλισης (ΠΟΕ-ΓΣΔΕ 1994) που συνήφθη στο πλαίσιο των πολυμερών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) (ΕΕ 1994, L 336, σ. 184, στο εξής: συμφωνία για τα μέτρα διασφάλισης), που είχε προβάλει με το δικόγραφό της. Επιπλέον, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε, όσον αφορά τον αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας λόγο ακυρώσεως, από το επιχείρημα ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβίαζε αυτή την αρχή εφόσον δεν σκοπούσε στην αντιμετώπιση ιδιαίτερων δυσχερειών κατά τρόπο προσωρινό και εξαιρετικό. Η προσφεύγουσα παραιτήθηκε επίσης από το αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας επιχείρημα που είχε υποβάλει στο πλαίσιο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97.

- 32 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τις δημόσιες συνεδριάσεις που διεξήχθησαν στις 8 Μαΐου 2002.
- 33 Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 παραιτήθηκε από την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97.
- 34 Το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους επί της ενδεχόμενης ενώσεως των υποθέσεων, αποφασίζει να συνεκδικάσει τις υποθέσεις T-332/00 και T-350/00 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Τα αιτήματα των διαδίκων

- 35 Στην υπόθεση T-332/00, η προσφεύγουσα και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

 - να κρίνει ότι η Κοινότητα ευθύνεται για τη ζημία που η προσφεύγουσα υπέστη λόγω του ότι, από 1ης Οκτωβρίου 2000, οι εισαγωγές των προϊόντων που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμποδίζονταν ή περιορίζονταν συνεπεία αυτού και να διατάξει τους διαδίκους να συμφωνήσουν επί της εκτάσεως της ζημίας και, ελλείψει σχετικής συμφωνίας, να διατάξει τη συνέχιση της διαδικασίας εντός

προθεσμίας που θα οριστεί από το Πρωτοδικείο προκειμένου να καθοριστεί η έκταση της ζημίας ή, επικουρικώς, να υποχρεώσει την Κοινότητα να αποζημιώσει την προσφεύγουσα καταβάλλοντας ποσό ορισθέν ή που θα ορισθεί ή, επικουρικότερα, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση ex aequo et bono, εντόκως προς 8 % ετησίως από της ασκήσεως της προσφυγής έως την καταβολή ολόκληρου του ποσού·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

36 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Ισπανίας ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

37 Στην υπόθεση Τ-350/00, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

- να αναγνωρίσει ότι η Κοινότητα ευθύνεται για τη ζημία που η προσφεύγουσα υπέστη λόγω του μέτρου διασφάλισης, να διατάξει τους διαδίκους να συμφωνήσουν επί της εκτάσεως της ζημίας και, ελλείψει σχετικής συμφωνίας, η διαδικασία να συνεχιστεί εντός προθεσμίας που θα ορισθεί από το Πρωτοδικείο προκειμένου να καθορισθεί η έκταση της εν λόγω ζημίας, ή τουλάχιστον να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει αποζημίωση ύψους που θα εκτιμηθεί προσωρινά και θα ορισθεί μεταγενέστερα·

- επικουρικώς, να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει αποζημίωση οριστέα από το Πρωτοδικείο *ex aequo et bono*, πλέον τόκων, σύμφωνα με το νόμιμο επιτόκιο, από της ασκήσεως της προσφυγής μέχρις ότου καταβληθεί ολόκληρο το ποσό.

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Ισπανίας ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Οι αιτήσεις ακυρώσεως

1. Επί του παραδεκτού

- 39 Με τα δικόγραφα της στην υπόθεση Τ-332/00, η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό των αιτήσεων ακυρώσεως. Παρατηρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα λόγω ιδιαιτέρων ιδιοτήτων της ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλη υφιστάμενη ή μέλλουσα επιχείρηση παράγουσα ζάχαρη ή μίγματα ζάχαρης και κακάου στις ΥΧΕ (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 939· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-2305, σκέψη 66).
- 40 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αμφισβήτησε επίσης το παραδεκτό των αιτήσεων ακυρώσεως στην υπόθεση Τ-350/00, έστω και αν με τα δικόγραφα της δεν είχε προβάλει λόγο απαραδέκτου.
- 41 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής βάσει του άρθρου 230 ΕΚ είναι ζήτημα δημοσίας τάξεως, κατά το μέτρο που αφορά την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου (βλ., υπό αυτή την έννοια, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 1998, Τ-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-2289, σκέψη 80). Επομένως, επιβάλλεται να εξεταστεί το παραδεκτό των αιτήσεων ακυρώσεως στις δύο υποθέσεις.
- 42 Σύμφωνα με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό,

καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμός ή απόφαση που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

- 43 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι γενικής ισχύος. Συγκεκριμένα, το μέτρο διασφάλισης που περιέχει ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται γενικώς στις εισαγωγές ζάχαρης προς την Κοινότητα, καθαρής ή υπό μορφή μιγμάτων, που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ προς την Κοινότητα.
- 44 Ωστόσο, ο γενικός χαρακτήρας του κανονισμού δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19· τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 66, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).
- 45 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, οι οποίες εξάγουν προς την Κοινότητα τα προϊόντα που αυτός αφορά. Συγκεκριμένα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφήνει περιθώριο εκτιμήσεως στις εθνικές αρχές των κρατών μελών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του.
- 46 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το κατά πόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη γενικής ισχύος αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει το πρόσωπο αυτό να θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και το εξατομικεύει, ως εκ τούτου, κατά τρόπον ανάλογο προς τον του αποδέκτη (προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής· απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2002, T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-113, σκέψη 38).

- 47 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τις αφορά ατομικά εφόσον η Επιτροπή είχε νομική υποχρέωση να εξετάσει την ιδιαίτερη κατάσταση τους προτού εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό (προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 απόφαση, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70).
- 48 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι, παρά την υποχρέωση αυτή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εμπόδισε τις προσφεύγουσες να εκτελέσουν — εν όλω ή εν μέρει — ορισμένες συμβάσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, *Πειραϊκή Πατραϊκή* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 19). Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή μνημόνευσε ακόμη την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949).
- 49 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών μπορεί να εξατομικεύσει τους ιδιώτες αυτούς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 30, και *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 57· αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 67, και *Rica Foods* κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 46 ανωτέρω, σκέψη 41).
- 50 Το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει, συναφώς, ότι από το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ προκύπτει ότι, όταν η Επιτροπή προτίθεται να θεσπίσει μέτρα διασφάλισης βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πρέπει, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της στην οικονομία των ΥΧΕ καθώς και στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 25, και της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 70).

- 51 Δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή υποχρεούταν να λάβει υπόψη τις συνέπειες που τα σχεδιαζόμενα μέτρα διασφάλισεως μπορούσαν να έχουν για τις οικείες ΥΧΕ και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις.
- 52 Ωστόσο, η διαπίστωση της υπάρξεως της εν λόγω υποχρεώσεως δεν αρκεί για να αποδείξει ότι ένα μέτρο διασφάλισεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ αφορά ατομικά τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (προπαρατεθείσα στη σκέψη 48, απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 60). Προκειμένου να γίνει δεκτή η προσφυγή τους, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει να αποδείξουν ότι το μέτρο διασφάλισεως τις αφορά λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (προπαρατεθείσα στη σκέψη 48 απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 62).
- 53 Από τη νομολογία προκύπτει ότι το μέτρο διασφάλισεως αφορά ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, τις επιχειρήσεις που είχαν ήδη συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση, προβλεφθείσα για την περίοδο εφαρμογής της επίδικης αποφάσεως, εμποδίστηκε εν όλω ή εν μέρει (βλ. προπαρατεθείσες στη σκέψη 48 αποφάσεις Πειραιϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 28, 31 και 32, και Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 61).
- 54 Οι προσφεύγουσες — που είναι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφόσον είναι εγκατεστημένες στις ΥΧΕ και αναπτύσσουν δραστηριότητα στον τομέα που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός — ισχυρίζονται ότι αυτός ο κανονισμός τις εμπόδισε να εκτελέσουν ορισμένες συμβάσεις.
- 55 Ύστερα από αίτημα του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 προσκόμισε, με έγγραφο της 26ης Μαρτίου 2000, σύμβαση φέρουσα ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 1999, που αφορούσε την παράδοση 12 000 τόνων ζάχαρης στην Κοινοότητα στο διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου και Δεκεμβρίου 2000. Η σύμβαση όριζε ότι

η παράδοση έπρεπε να γίνεται σε παρτίδες των 1 000 τόνων το μήνα. Επομένως, κατά τη διάρκεια της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού έπρεπε να παραδοθούν 3 000 τόνοι.

- 56 Με έγγραφο της 10ης Απριλίου 2002, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 γνωστοποίησε στο Πρωτοδικείο την ύπαρξη δύο ακόμη συμβάσεων, χωρίς ημερομηνία, εκ των οποίων η μία αφορούσε την παράδοση στην Κοινότητα 80 τόνων μγγμάτων εβδομαδιαίως από 1ης Φεβρουαρίου 1999 και για ένα έτος, με αυτόματη παράταση ενός έτους, και η άλλη την παράδοση στην Κοινότητα 78 έως 130 τόνων μγγμάτων εβδομαδιαίως από 1ης Ιουλίου 2000 για έξι μήνες, με αυτόματη παράταση έξι μηνών. Αυτές οι δύο συμβάσεις αντιπροσωπεύουν, έτσι, ποσότητα 3 318 τόνων παραδοτέων από την προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 57 Ενόψει των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι ποσότητες ζάχαρης, καθαρής ή υπό μορφή μγγμάτων, που η προσφεύγουσα υποχρεούταν να παραδώσει βάσει των μνημονευθεισών στις σκέψεις 55 και 56 ανωτέρω συμβάσεων, υπερέβαινε σαφώς το γενικό όριο των 4 848 τόνων που επέβαλε ο προσβαλλόμενος κανονισμός για τη διάρκεια της ισχύος του.
- 58 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 είχε συνάψει συμβάσεις η εκτέλεση των οποίων εμποδιζόταν, εν όλω ή εν μέρει, συνεπεία του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 59 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 συνήψε στο δικόγραφο της προσφυγής της δύο συμβάσεις. Η μία, αορίστου διαρκείας, φέρει ημερομηνία 1 Οκτωβρίου 1998 και αφορά την πώληση εκ μέρους της προσφεύγουσας ετήσιας ελάχιστης ποσότητας ζάχαρης 28 500 τόνων σε εγκατεστημένη στη Γερμανία επιχείρηση. Η άλλη σύμβαση, ελάχιστης διάρκειας πέντε ετών, φέρει ημερομηνία 18 Φεβρουαρίου 2000 και αφορά την παράδοση στην Κοινότητα ετήσιας ελάχιστης ποσότητας ζάχαρης 24 000 τόνων.

- 60 Ως προς την πόσοστωση των 4 848 τόνων ζάχαρης που επέβαλε ο προσβαλλόμενος κανονισμός, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός εμπόδισε επίσης την προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 να εκτελέσει, τουλάχιστον εν μέρει, τις συμβάσεις της 1ης Οκτωβρίου 1998 και της 18ης Φεβρουαρίου 2000.
- 61 Το Πρωτοδικείο συνάγει από τα ανωτέρω ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.
- 62 Επομένως, οι αιτήσεις ακυρώσεως είναι παραδεκτές.

2. Επί της ουσίας

- 63 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται τρεις κοινούς λόγους ακυρώσεως προς στήριξη των προσφυγών τους. Ο πρώτος αντλείται από διάφορες παραβάσεις του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο δεύτερος αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο τρίτος αντλείται από παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος που οι ΥΧΕ απολαύουν βάσει της Συνθήκης ΕΚ.
- 64 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 επικαλείται επίσης τρεις ακόμα λόγους ακυρώσεως, ήτοι ένα λόγο αντλούμενο από παράβαση της συμφωνίας για τα μέτρα διασφάλισης, έναν άλλο αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας και έναν τελευταίο αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ.
- 65 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97, στον οποίο παραπέμπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 66 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που τους δίνει την ευχέρεια να λάβουν ή να επιτρέψουν τη λήψη μέτρων διασφάλισης όταν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Ενόψει μιας τέτοιας ευχέρειας, εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκηση της ευχέρειας αυτής πάσχει προδήλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή του αν ακόμη τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν προφανώς τα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψη 61 και την προπαρατεθείσα νομολογία).
- 67 Σύμφωνα με το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή «μπορεί» να λάβει μέτρα διασφάλισης είτε «αν η εφαρμογή της [αποφάσεως ΥΧΕ] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα», είτε «αν ανακύπτουν δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση ενός τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής». Το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, *Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω (σκέψη 47), ότι, στην πρώτη περίπτωση, «πρέπει να αποδεικνύεται η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου διότι τα μέτρα διασφάλισης πρέπει να έχουν ως αντικείμενο την εξομάλυνση ή άμβλυνση των δυσχερειών που ανέκυψαν στον υπό εξέταση τομέα» και ότι «αντιθέτως, όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, δεν απαιτείται οι δυσχέρειες που δικαιολογούν τη θέσπιση μέτρων διασφάλισεων να προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ».
- 68 Η Επιτροπή στήριξε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή

έλαβε το επίδικο μέτρο διασφάλισης διότι «[υπήρχαν] δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας» (αιτιολογική σκέψη 6 του προσβαλλομένου κανονισμού).

- 69 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως έχει, στην ουσία, δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται καμία δυσκολία υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους, υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται κίνδυνος επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας και ότι αμφισβητούν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, αφενός, και την κατάσταση της κοινοτικής αγοράς, αφετέρου.

Επί του πρώτου σκέλους, του σχετικού με τη φερόμενη ανυπαρξία «δυσκολιών» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ

— Ο προσβαλλόμενος κανονισμός

- 70 Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη διαφόρων δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

- 71 Διαπιστώνει καταρχάς, στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι «οι εισαγωγές ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701) και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90, προέλευσης των [ΥΧΕ] [...] παρουσίασαν μεγάλη αύξηση από το έτος 1997 έως το 1999, ιδίως με σωρευση της καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ». Εξηγεί ότι «οι εν λόγω εισαγωγές εξελίχθηκαν από μηδέν τόνους το 1996 σε περισσότερους από 53 000 τόνους το 1999».

- 72 Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξηγεί στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Τα τελευταία έτη ανέκυψαν δυσχέρειες στην κοινοτική αγορά ζάχαρης. Η εν λόγω αγορά είναι πλεονασματική. Η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή [σε επίπεδο περίπου] 12,8 εκατομμυρίων τόνων ετησίως. Η παραγωγή εντός ποσοτώσεων ανέρχεται περίπου σε 14,3 εκατομμύρια τόνους ετησίως. Τοιούτοτρόπως, κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα εκτοπίζει ωθώντας στην εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης, η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά της. Για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές — με όριο ορισμένες ποσοτώσεις — από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου). Εντούτοις, οι εξαγωγές με χορήγηση επιστροφής περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τις [συμφωνίες ΠΟΕ] και μειώνονται από 1 555 600 τόνους για την περίοδο 1995/1996 σε 1 273 500 τόνους για την περίοδο 2000/2001.»

- 73 Ενόψει των επιχειρημάτων των προσφευγουσών, επιβάλλεται να εξεταστεί κατάρχας η ακρίβεια ορισμένων στοιχείων που η Επιτροπή προέβαλε στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού και να κριθεί εάν αυτά τα στοιχεία αποδεικνύουν από κοινού την ύπαρξη δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

— Επί της ακρίβειας των στοιχείων που προέβαλε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού

- 74 Όσον αφορά την αύξηση των εισαγωγών που διαπιστώνεται στην αιτιολογική σκέψη 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, οι προσφεύγουσες παρατηρούν, κατάρχας, ότι στις ΥΧΕ η παραγωγή ζάχαρης και μιγμάτων με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι βιομηχανική δραστηριότητα αρκετά πρόσφατη που αναπτύχθηκε αφού η εξαγωγή προς την Κοινότητα ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ κατέστη από 1ης Δεκεμβρίου 1997 πρακτικά αδύνατη συνεπεία της αποφάσεως 97/803. Εξηγούν ότι, μετά την εκκίνηση μιας νεοσύστατης βιομηχανίας (infant industry), παρατηρείται αύξηση της δραστηριότητας κατά τη διάρκεια των πρώτων ετών μέχρις ότου επι-

τευχθεί ορισμένο επίπεδο αποδοτικότητας, μετά το οποίο ο όγκος της παραγωγής σταθεροποιείται. Έτσι, οι εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων στην Κοινότητα σταθεροποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του δευτέρου εξαμήνου του 1999. Υπό αυτές τις συνθήκες, θα ήταν παραπλανητικό να γίνεται λόγος για μεγάλη αύξηση των εισαγωγών των οικείων προϊόντων.

- 75 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, ότι από τις στατιστικές της Στατιστικής Υπηρεσίας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Eurostat) που προσκόμισε η Επιτροπή κατόπιν γραπτής ερωτήσεως, προκύπτει ότι το 1996 οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ ανέρχονταν σε 2 251,1 τόνους και ότι δεν είχαν γίνει εισαγωγές μιγμάτων καταγωγής ΥΧΕ. Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι οι 2 251,1 εισαχθέντες τόνοι ζάχαρης αφορούσαν ζάχαρη με σάρρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Αφενός, δεν αμφισβητούν τη διαπίστωση που κάνει ο προσβαλλόμενος κανονισμός ότι το 1996 δεν υφίσταντο εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ρητώς ότι η παραγωγή ζάχαρης που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι βιομηχανική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε αφότου η απόφαση 97/803 κατέστησε πρακτικώς αδύνατες τις εξαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ.
- 76 Στη συνέχεια, από τις στατιστικές της Eurostat προκύπτει ότι το 1999 οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης προελεύσεως ΥΧΕ ανέρχονταν σε 53 519,9 τόνους ενώ οι εισαγωγές μιγμάτων προελεύσεως ΥΧΕ σε 14 020 τόνους.
- 77 Αφού το άρθρο 108β της αποφάσεως 97/803 περιορίζει τη σάρρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ σε ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης, ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε, στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι «οι εισαγωγές προς την Κοινότητα ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701) και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 προελεύσεως ΥΧΕ με σάρρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 53 000 τόνους το 1999» «δίδως με σάρρευση της καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ». Ανεξαρτήτως του ότι οι εισαγωγές προέρχονται από νεοσύστατη βιομηχανία, πρόκειται, όπως ορθώς διαπιστώνει η Επιτροπή, για «μεγάλη αύξηση» (αιτιολογική σκέψη 1 του προσβαλλομένου κανονισμού).

- 78 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν, δεύτερον, τη διαπίστωση που γίνεται με την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ωθούν στην εξαγωγή με επιστροφή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης. Διάφοροι παράγοντες μπορούν να ασκούν επιρροή σε επίπεδο εξαγωγών, όπως οι μεταβολές στην κατανάλωση εντός της Κοινότητας, οι κακές συγκομιδές εντός της Κοινότητας κ.λπ.
- 79 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, καταρχάς, ότι οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι η κοινοτική αγορά ζάχαρης είναι πλεονασματική. Η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης Α και Β, ήτοι της ζάχαρης για την οποία χορηγείται επιστροφή κατά την εξαγωγή, υπερβαίνει ήδη την κοινοτική κατανάλωση ζάχαρης. Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν μόνον ότι η πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης είναι διαρθρωτική και υφίσταται ήδη από δεκαετίες (βλ., κατωτέρω, σκέψη 93).
- 80 Επιπλέον, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, *Emesa Sugar* (Συλλογή 2000, σ. I-675, σκέψη 56), η Κοινότητα υποχρεούται να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες βάσει των συμφωνιών ΠΟΕ.
- 81 Υπό αυτές τις συνθήκες, αν η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης δεν μειωθεί, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ θα αυξάνει το πλεόνασμα ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και θα οδηγεί σε αύξηση των επιδοτούμενων εξαγωγών (βλ. προπαρατεθείσα στη σκέψη 80 ανωτέρω απόφαση *Emesa Sugar*, σκέψη 56).
- 82 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, επομένως, ότι η Κοινότητα ορθώς θεώρησε στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού ότι «κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα ωθεί στην εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά της».

- 83 Οι προσφεύγουσες βάλλουν επίσης κατά του ισχυρισμού που περιέχεται στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού ότι κάθε συμπληρωματική εξαγωγή συνεπάγεται περαιτέρω επιβάρυνση του κοινοτικού προϋπολογισμού κατά «520 ευρώ ανά τόνο περίπου σήμερα».
- 84 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, ότι η Επιτροπή έχει αναγνωρίσει ότι το ποσό των 520 ευρώ ανά τόνο δεν ήταν το ορθό κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, το εν λόγω ποσό έπρεπε να είναι περίπου 400 ευρώ ανά τόνο. Αυτό το σφάλμα δεν ασκεί, ωστόσο, επιρροή στη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού. Πράγματι, η Επιτροπή θέλησε να υπογραμμίσει ότι η αύξηση των επιδοτούμενων εξαγωγών συνεπάγεται αναγκαστικά πρόσθετη επιβάρυνση του κοινοτικού προϋπολογισμού. Αυτή η οικονομική επιβάρυνση είναι σημαντική ακόμη και αν οι επιχορηγήσεις κατά την εξαγωγή ανέρχονται σε 400 ευρώ ανά τόνο περίπου.
- 85 Τρίτον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 τονίζει ότι από την υποσημείωση του «καταλόγου CXL — Ευρωπαϊκές Κοινότητες» που επισυνάπτεται στις συμφωνίες ΠΟΕ προκύπτει ότι οι εξαγωγές από την Κοινότητα ποσότητας ισοδύναμης με εκείνες των εισαγωγών υπό προτιμησιακό καθεστώς ζάχαρης καταγωγής των χωρών ΑΚΕ και της Ινδίας δεν λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του ορίου των επιδοτούμενων εξαγωγών. Κατά την προσφεύγουσα, οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ πρέπει να θεωρηθούν εισαγωγές υπό προτιμησιακό καθεστώς όπως ακριβώς και οι εισαγωγές προελεύσεως των χωρών ΑΚΕ και της Ινδίας. Επομένως, η Επιτροπή κακώς στηρίζεται στις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ προκειμένου να περιορίσει τις εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρευσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 86 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπεται για τις εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως των χωρών ΑΚΕ και της Ινδίας, ο κατάλογος CXL δεν προβλέπει εξαίρεση για τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ. Εφόσον οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρευσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ωθούν στην εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης, αυτές οι εισαγωγές πρέπει να ληφθούν

υπόψη προκειμένου να εξεταστεί αν τα όρια που ορίζει ο κατάλογος CXL μπορούν να τηρηθούν. Για την τροποποίηση της υποσημειώσεως του καταλόγου CXL ενόψει της επεκτάσεώς του και στη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ, θα έπρεπε να γίνουν διαπραγματεύσεις βάσει του άρθρου XXVIII της ΓΣΔΕ και η Επιτροπή θα έπρεπε να προσφέρει αντιστάθμιση ως αντάλλαγμα για τις μεταβολές που τούτο συνεπάγεται για τις δικές της παραχωρήσεις και δεσμεύσεις.

- 87 Ενόψει του συνόλου των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία από τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πραγματική πλάνη ή νομική πλάνη με τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού.

— Επί της υπάρξεως δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ σχετικά με τα στοιχεία που προβλήθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού

- 88 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ούτε η αύξηση των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ούτε το πλεόνασμα παραγωγής, ή οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, συνιστούν δυσκολίες υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, οι οποίες μπορούν να δικαιολογήσουν τη λήψη μέτρου διασφάλισεως.

- 89 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι καθεμία από τις δυσχέρειες που προέβλεπε μπορεί καθαυτή να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρου διασφάλισεως. Αντιθέτως, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό προκύπτει ότι οι δυσχέρειες που επικαλέστηκε η Επιτροπή συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, η πλεονασματική κατάσταση της αγοράς έχει ως αποτέλεσμα κάθε συμπληρωματικός εισαγόμενος τόνος να οδηγεί σε αύξηση των επιδοτήσεων κατά την εξαγωγή, αύξηση η οποία με τη σειρά της μπορεί να συνιστά υπέρβαση των ορίων που προβλέπουν οι συμφωνίες ΠΟΕ.

- 90 Όσον αφορά την αύξηση των εισαγωγών, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι η βιομηχανία ζάχαρης στις ΥΧΕ είναι μία νεοσύστατη βιομηχανία. Οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων σταθεροποιήθηκαν κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1999 και μετά το 1999 δεν υφίσταται πραγματικός κίνδυνος περαιτέρω αυξήσεως αυτών των εισαγωγών. Υπό αυτές τις συνθήκες, η αύξηση των εισαγωγών από το 1997, που διαπιστώνεται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, δεν συνιστά δυσκολία υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 91 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε, στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι «οι εισαγωγές ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701) και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90, προέλευση των [ΥΧΕ...] εξελίχθηκαν από μηδέν τόνους το 1996 σε περισσότερους από 53 000 τόνους το 1999» «ιδίως με σώρευση της καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ» (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 75 έως 77). Το γεγονός ότι η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ οφείλεται στο ότι η βιομηχανία ήταν νεοσύστατη και δεν είχε ακόμη αναπτυχθεί πλήρως δεν είναι κρίσιμο για την εκτίμηση του ζητήματος εάν οι εν λόγω εισαγωγές συνιστούν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και συνδυασμένες με την πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 92 Το επιχείρημα ότι μετά το 1999 δεν υφίσταται κίνδυνος αυξήσεων των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων από τις ΥΧΕ στην Κοινότητα πρέπει επίσης να απορριφθεί. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ήδη το 1997, κατά την έκδοση της αποφάσεως 97/803 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 9), οι δυνατότητες παραγωγής ζάχαρης στις ΥΧΕ εκτιμώνταν σε 100 000 έως 150 000 τόνους ετησίως (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, T-43/98, Emesa Sugar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-3519, σκέψη 137).
- 93 Όσον αφορά το πλεόνασμα παραγωγής και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, οι προσφεύγουσες παρατηρούν, αφενός, ότι το πλεόνασμα

παραγωγής υφίσταται εδώ και τριάντα έτη και, αφετέρου, ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ, που προβλέπουν όρια για την επιδότηση των εξαγωγών ζάχαρης, συνήφθησαν το 1994. Επομένως, δεν πρόκειται για «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

- 94 Το Πρωτοδικείο θυμίζει ότι ο όγκος των επιδοτούμενων εξαγωγών ζάχαρης μειώθηκε με τις συμφωνίες ΠΟΕ και ιδίως με τον κατάλογο CXL. Ενώ για την περίοδο 1995/1996 ο όγκος των επιδοτούμενων εξαγωγών ανερχόταν σε 1 555 600 τόνους, μειώθηκε σε 1 273 500 τόνους την περίοδο 2000/2001.
- 95 Ενόψει της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης προς την Κοινότητα ωθεί στην εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 79 έως 82). Η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ μπορεί επομένως να προκαλέσει δυσχέρειες από πλευράς υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ.
- 96 Ακόμη και αν το όριο για την περίοδο 2000/2001 ήταν ήδη γνωστό από το 1994 και ακόμη και αν η πλεονάζουσα κατάσταση της κοινοτικής αγοράς υφίσταται ήδη από δεκαετίες, ωστόσο η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ συνιστά, στο πλαίσιο της πλεονάζουσας κοινοτικής αγοράς, «δυσκολία» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πολλώ μάλλον εφόσον το προβλεπόμενο με τις συμφωνίες ΠΟΕ όριο καθιστούσε ήδη αναγκαία μία ουσιαστική μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής για την περίοδο 2000/2001 (βλ., κατωτέρω, σκέψεις 107 έως 110).
- 97 Τέλος, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 εξηγεί ότι οι επιστροφές κατά την εξαγωγή για τη ζάχαρη Α και Β βαρύνουν τους Ευρωπαίους παραγωγούς ζαχαροκάλαμου (μέσω του συστήματος αυτοχρηματοδοτήσεως) και, επομένως, σε τελική

ανάλυση, τους Ευρωπαίους καταναλωτές. Το ποσό που ο καταναλωτής δαπανά για την αγορά ζάχαρης εντός της Κοινότητας (είτε πρόκειται για ζάχαρη μεταποιημένη σε είδη διατροφής είτε όχι) αντιπροσωπεύει λιγότερο από το 2 % του συνόλου των δαπανών του για είδη διατροφής. Στη συνέχεια, παρατηρεί ότι οι επιστροφές κατά την εξαγωγή που συνδέονται με τις επανεξαγωγές προτιμησιακής ζάχαρης βαρύνουν το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ). Πρόκειται για ποσότητα 1,8 εκατομμυρίων τόνων ζάχαρης που εισάγεται άνευ δασμών από τις χώρες ΑΚΕ, τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα και τα υπερπόντια διαμερίσματα ορισμένων τρίτων κρατών. Μόνο οι εξαγωγές ζάχαρης Α και Β που συνδέονται με την εισαγωγή ποσοτήτων που αντιστοιχούν σε προτιμησιακές εισαγωγές έχουν συνέπειες για τον προϋπολογισμό. Οι εισαγωγές από τις ΥΧΕ δεν έχουν εν προκειμένω επίπτωση. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΚ) 800/1999 της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 1999, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εξαγωγής για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 102, σ. 11), δεν χορηγείται επιστροφή κατά την εξαγωγή για ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ που έχει μεταποιηθεί σε κοινοτικά προϊόντα. Η προσφεύγουσα κάνει επίσης μνεία της από 16 Οκτωβρίου 2000 προτάσεως νέου κανονισμού του Συμβουλίου για την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ 2001, C 29 E, σ. 315).

98 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 υπολογίζει ότι, ακόμη και αν υφίστατο σχέση μεταξύ των 50 000 τόνων ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ που εισήχθησαν το 1999 και της αντίστοιχης αύξησεως των επιδοτούμενων εξαγωγών, οι εν λόγω εισαγωγές θα συνεπάγονταν δαπάνες επιστροφής κατά την εξαγωγή ύψους 26 εκατομμυρίων ευρώ, ποσού που αντιπροσωπεύει μόλις το 0,006 % του προϋπολογισμού του ΕΓΤΠΕ (ή 3,5 % του προϋπολογισμού του ΕΓΤΠΕ για τις προτιμησιακές εισαγωγές ζάχαρης). Επομένως, δεν πρόκειται για κατάσταση που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρου διασφάλισης βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

99 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι οι δυσχέρειες για τις οποίες γίνεται λόγος στον προσβαλλόμενο κανονισμό είναι η μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, η πλεονασματική κατάσταση της αγοράς κοινοτικής ζάχαρης που οδηγεί σε επιδοτούμενες εξαγωγές και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 70 έως 72).

- 100 Ενόψει της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς, η εισαγόμενη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ θα αντικαταστήσει την κοινοτική ζάχαρη, η οποία, προκειμένου να διατηρηθεί η πρόσκαιρη ισορροπία της κοινής οργάνωσης των αγορών, θα πρέπει να εξάγεται.
- 101 Ακόμη και αν οι εισαγωγές κοινοτικής ζάχαρης χρηματοδοτούνται εν πολλοίς από την κοινοτική βιομηχανία ζάχαρης και επομένως από τον καταναλωτή, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ περιορίζουν τις επιδοτήσεις κατά την εξαγωγή, ανεξαρτήτως του ποιος βαρύνεται τελικώς με το κόστος αυτών των επιδοτήσεων, και ότι κάθε επιπλέον εισαγωγή επιδεινώνει την κατάσταση σε μία ήδη πλεονασματική αγορά.
- 102 Τέλος, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ που περιέχεται σε κοινοτικά προϊόντα δεν δικαιολογεί επιστροφή κατά την εξαγωγή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ζάχαρη προελεύσεως ΥΧΕ που χρησιμοποιείται για την παρασκευή μεταποιημένων κοινοτικών προϊόντων αντικαθιστά την κοινοτική ζάχαρη η οποία, ελλείψει εισαγωγών, θα είχε χρησιμοποιηθεί για την παρασκευή αυτών των προϊόντων. Ενόψει της πλεονασματικής καταστάσεως της αγοράς, αυτή η ζάχαρη πρέπει να εξάγεται και τυγχάνει επιστροφής κατά την εξαγωγή.
- 103 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

Επί του δευτέρου σκέλους, του σχετικού με την επιδείνωση ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας, ή με μία τέτοια απειλή, και επί του συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ των εισαγωγών ζάχαρης και των μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς

104 Η Επιτροπή εξηγεί στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Οι δυσχέρειες αυτές ενέχουν τον κίνδυνο ισχυρής αποσταθεροποίησης [της κοινής οργανώσεως της αγοράς] ζάχαρης. Για την περίοδο εμπορίας 2000/2001, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τις ποσοστώσεις των κοινοτικών παραγωγών κατά περίπου 500 000 τόνους. Κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεταλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός τους.»

105 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, σε περίπτωση πτώσεως των τιμών στην αγορά ζάχαρης ή σε περίπτωση ριζικής επιδεινώσεως της καταστάσεως στον τομέα της ζάχαρης, θα υφίστατο επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως, υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η οποία θα ισοδυναμούσε με απώλειες, απολύσεις κ.λπ. Ωστόσο, η ευρωπαϊκή βιομηχανία ζάχαρης είναι απολύτως υγιής. Οι τιμές της ζάχαρης δεν υφίστανται μειώσεις.

106 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι περιστάσεις για τις οποίες κάνουν λόγο οι προσφεύγουσες μπορούν βεβαίως να συνιστούν απόδειξη ότι υφίσταται επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ωστόσο, μία κατάσταση στην οποία η μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής των κοινοτικών παραγωγών είναι αναγκαία αποδεικνύει επίσης την επιδείνωση ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, μία τέτοια μείωση επηρεάζει άμεσα το εισόδημα των κοινοτικών παραγωγών.

107 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ανάγκη μείσεως των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης κατά 500 000 τόνους λόγω των συμφωνιών ΠΟΕ. Μνημονεύουν ένα ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 2000 και την πρόταση νέας οργανώσεως της αγοράς ζάχαρης που κάνει λόγο για μείωση 115 000 τόνων ζάχαρης. Επιπλέον, το αποτέλεσμα μίας μείσεως των ποσοστώσεων

παραγωγής της τάξεως των 500 000 τόνων, και πολλώ μάλλον της τάξεως των 115 000 τόνων, είναι μικρότερης σημασίας από το αποτέλεσμα των διαφοροποιήσεων του όγκου (ενίοτε άνω του 15 %), οι οποίες είχαν ήδη προκύψει φυσιολογικά όσον αφορά την παραγωγή ζαχαροκάλαμου στην Κοινότητα για το διάστημα από το 1997/1998 έως το 1999/2000. Συγκεκριμένα, η προτεινόμενη από την Επιτροπή μείωση της παραγωγής κατά 500 000 τόνους αντιστοιχεί περίπου στο 3 % της κοινοτικής παραγωγής (το οποίο θα συνεπαγόταν μείωση των καλλιεργουμένων εκτάσεων κατά 3% περίπου). Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι, στην πραγματικότητα, μόνο μία μείωση 115 000 τόνων αποδεικνύεται αναγκαία, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιφέρει επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως στον τομέα της κοινοτικής ζάχαρης υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

- 108 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης υπερβαίνει την κατανάλωση ζάχαρης στην Κοινότητα, ανεξαρτήτως των ετησίων διακυμάνσεων αυτής της παραγωγής. Επιπλέον, όπως τόνισε το Δικαστήριο στην απόφασή του Emesa Sugar, παρατεθείσα στη σκέψη 80 ανωτέρω (σκέψη 56), η Κοινότητα υποχρεούται «να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες, βάσει των συμφωνιών που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο του [ΠΟΕ]». Σε τούτο προστίθενται ακόμη «οι εισαγωγές ζαχαροκάλαμου προελεύσεως των χωρών ΑΚΕ για την αντιμετώπιση της ειδικής ζητήσεως αυτού του προϊόντος» (προπαρατεθείσα στη σκέψη 80, ανωτέρω, απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).
- 109 Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της τηρήσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, αφενός, και της μείωσης των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής που μνημονεύει ο προσβληθείς κανονισμός, αφετέρου. Αμφισβητούν ωστόσο τον αριθμό των 500 000 τόνων που μνημονεύεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 110 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι από τον κανονισμό (ΕΚ) 2073/2000 της Επιτροπής, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για τη μείωση στον τομέα της ζάχαρης της εγγυημένης ποσότητας στο πλαίσιο του καθεστώτος των ποσοστώσεων παραγωγής και των αναμενόμενων μεγίστων αναγκών εφοδιασμού των επιχειρήσεων ραφιναρίσματος

στο πλαίσιο των προτιμησιακών καθεστώτων εισαγωγής, για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 (ΕΕ L 246, σ. 38), προκύπτει ότι η Επιτροπή πράγματι μείωσε τις ποσοστώσεις παραγωγής για την περίοδο 2000/2001 κατά 478 277 τόνους για τη ζάχαρη Α και Β. Αυτή η μείωση αιτιολογείται βάσει του ότι «από τις προβλέψεις της περιόδου εμπορίας 2000/2001 διαπιστώνεται η υπαρξη εξαγωγίμου υπόλοιπου που υπερβαίνει το μέγιστο που έχει προβλεφθεί από τη συμφωνία για την περίοδο αυτή» (δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2073/2000).

- 111 Κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας, η Επιτροπή εξήγησε ότι υπολόγισε τη μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής βάσει των παραδοσιακών εξαγωγών (1 471 000 τόνους), από τις οποίες αφαιρέθηκαν οι επιτρεπόμενες βάσει της συμφωνίας ΠΟΕ εξαγωγές (998 200 τόνοι με επιστροφή που ανερχόταν κατά μέσο όρο σε 500 ευρώ ανά τόνο).
- 112 Η αναγγελθείσα μείωση των 115 000 τόνων, της οποίας κάνουν μνεία οι προσφεύγουσες, αφορά διαρθρωτική και επομένως μη περιοριζόμενη σε μία συγκεκριμένη περίοδο, για την οποία κάνει λόγο η από 16 Οκτωβρίου 2000 πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου για την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ 2001, C 29 E, σ. 315). Αυτή η προτεινόμενη διαρθρωτική προσαρμογή δεν αποδεικνύει ωστόσο ότι η μείωση κατά 500 000 τόνους περίπου για την περίοδο 2000/2001 δεν ήταν αναγκαία.
- 113 Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, λαμβάνοντας υπόψη, για την αξιολόγηση του κινδύνου αποσταθεροποίησης του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης, τη μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής που θέσπισε με τον κανονισμό 2073/2000, η νομιμότητα του οποίου δεν αμφισβητείται.
- 114 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, στη συνέχεια, ότι το επίπεδο εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρευσεως καταγωγής ΕΚ/

ΥΧΕ είναι αμελητέο εάν ο όγκος των εισαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ συγκριθεί με την κοινοτική παραγωγή ζάχαρης και με τις ποσότητες ζάχαρης που εισάγονται από ορισμένες τρίτες χώρες.

- 115 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 υπολογίζει ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ και ΕΚ/ΥΧΕ, αντιπροσώπευαν, το 1999, το 0,320 % (κωδικός ΣΟ 1701) και το 0,102 % (κωδικός ΣΟ 1806) της κοινοτικής παραγωγής. Οι εισαγωγές υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αντιπροσώπευαν, το 1999, ποσότητα μικρότερη από εκείνη την οποία μία μεμονωμένη χώρα της ΑΚΕ, όπως το Μπαρμπάντος, μπορεί να εισάγει στην Κοινότητα ετησίως. Δεν αποτελούν επομένως απειλή για την κοινή οργάνωση της αγοράς ζάχαρης.
- 116 Αυτό το επιχείρημα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η πολύ μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και των μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής αγοράς κοινοτικής ζάχαρης και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ συνεπαγόταν «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 117 Λαμβανομένων υπόψη των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, οι οποίες περιορίζουν τις επιδοτήσεις κατά τις εξαγωγές, είναι εύλογο να θεωρηθεί ότι «κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός τους» (προσβαλλόμενος κανονισμός, αιτιολογική σκέψη 5). Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, συναφώς, ότι οι εισαγωγές ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αντιπροσώπευαν, κατά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, περίπου το 10 % της μειώσεως των ποσοστώσεων κοινοτικής παραγωγής που είχε αναγγείλει ο προσβαλλόμενος κανονισμός και ότι οι δυνατότητες παραγωγής ζάχαρης στις ΥΧΕ ανέρχονταν σε 100 000 έως 150 000 τόνους ετησίως (βλ., ανωτέρω, σκέψη 92).

- 118 Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η μείωση της κοινοτικής παραγωγής προκειμένου να αντιμετωπιστεί η αύξηση εισαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ «αναστατώνει την κοινή οργάνωση των αγορών ζάχαρης [...] και [είναι] [...] αντίθετη προς τους στόχους της κοινής αγροτικής πολιτικής» (προπαρατεθείσα στη σκέψη 80, ανωτέρω, απόφαση *Emesa Sugar*, σκέψη 56).
- 119 Σε αυτό το πλαίσιο, η Επιτροπή ορθώς θεώρησε, με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ συνεπάγονταν κίνδυνο αποσταθεροποίησης της κοινής οργάνωσης των αγορών ζάχαρης.
- 120 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 ισχυρίζεται ωστόσο ότι τα οικονομικά και ποσοτικά όρια που προβλέπουν οι συμφωνίες ΠΟΕ έχουν εφαρμογή από την αρχή της περιόδου εμπορίας 2000/2001. Στο πλαίσιο των συμφωνιών ΠΟΕ, η περίοδος εμπορίας ζάχαρης εκτεινόταν από την 1η Οκτωβρίου έως τις 30 Σεπτεμβρίου όσον αφορά τα ποσοτικά όρια και από την 1η Ιουλίου έως τις 30 Ιουνίου όσον αφορά τα οικονομικά όρια. Υπό αυτές τις συνθήκες, η Κοινότητα διέθετε, για το διάστημα, αντιστοίχως, έως την 1η Ιουλίου 2000 ή έως την 1η Οκτωβρίου 2000, επαρκές περιθώριο δράσης όσον αφορά τα όρια που προέβλεπαν οι συμφωνίες ΠΟΕ. Η Κοινότητα εξήγαγε, πράγματι, λιγότερη ζάχαρη με επιστροφή απ' ό,τι επέτρεπαν οι συμφωνίες ΠΟΕ.
- 121 Ωστόσο, αυτό το επιχείρημα, το οποίο αποσκοπεί να αποδείξει ότι, πριν από την 1η Ιουλίου 2000 ή από την 1η Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή μπορούσε να ανεχθεί την αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αυξάνοντας τις επιδοτούμενες εξαγωγές ζάχαρης και παραμένοντας εντός των ορίων των συμφωνιών ΠΟΕ, στερείται σημασίας στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων που αφορούν τη νομιμότητα ενός κανονισμού που αποσκοπεί στον περιορισμό των εισαγωγών ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ από 1ης Οκτωβρίου 2000.
- 122 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 υπολογίζει στη συνέχεια ότι η μείωση της παραγωγής κατά 500 000 τόνους ετησίως, η οποία αναγγέλλεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του προσβαλλομένου κανονισμού, δημιουργεί, στο σημερινό επίπεδο των

τιμών στην παγκόσμια αγορά και των επιστροφών ανά τόνο, ικανότητα εξαγωγής περίπου 450 000 τόνων, πράγμα που αρκεί πλήρως για να επιτρέψει τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ.

- 123 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η ικανότητα που μνημονεύει η προσφεύγουσα πρέπει να μπορεί να καταστήσει δυνατό στην Επιτροπή να αντιμετωπίσει ταυτόχρονα μία αρνητική εξέλιξη των τιμών στην παγκόσμια αγορά και να τηρήσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ. Επιπλέον, η μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής προκειμένου να επιτραπεί μία αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης θα αντέκειτο στους στόχους της κοινής γεωργικής πολιτικής (προπαρατεθείσα στη σκέψη 80, ανωτέρω, απόφαση *Emesa Sugar*, σκέψη 56).
- 124 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή προέβη σε προφανώς εσφαλμένη εκτίμηση των στοιχείων που διέθετε κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, θεωρώντας ότι η κατάσταση στην κοινοτική αγορά ζάχαρης, που καθιστούσε αναγκαίες σημαντικές μειώσεις των ποσοστώσεων παραγωγής, κινδύνευε να επιδεινωθεί περαιτέρω λόγω της μεγάλης αυξήσεως των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 125 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 ισχυρίζεται επιπλέον ότι εξ όσων γνωρίζει η εισαγωγή 110 000 τόνων ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ είχε ήδη ληφθεί υπόψη κατά την απόφαση περί μείσεως των ποσοστώσεων παραγωγής κατά περίπου 500 000 τόνους. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 επισημαίνει ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, στον κοινοτικό ισολογισμό ζάχαρης («EU sugar balance sheet») για την περίοδο εμπορίας 1999/2000, εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΡΤΟΜ που ανέρχονταν σε 110 000 τόνους, και για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 εισαγωγές τέτοιες ζάχαρης που ανέρχονταν σε 30 000 τόνους. Επομένως, είναι παράδοξο να ισχυρίζεται η Επιτροπή, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη, ότι η εισαγωγή ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ «θα συνεπαγ[όταν] μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών» πέραν της αναγγελθείσας μείσεως της τάξεως των 500 000 τόνων.

- 126 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι η μνεία του σχεδιασμού για την περίοδο 1999/2000 δεν είναι κρίσιμη στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων, εφόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός κάνει αποκλειστικά μνεία των ποσοτώσεων παραγωγής για την περίοδο 2000/2001, οι οποίες έχουν ήδη μειωθεί. Ο σχεδιασμός για την περίοδο 2000/2001 αφορά εισαγωγές ζάχαρης έως 30 000 τόνους καταγωγής τρίτων χωρών πλην των χωρών ΑΚΕ, της Ινδίας, χωρών ευνοουμένων βάσει της ρήτρας του μάλλον ευνοουμένου κράτους, των Καναρίων Νήσων, της Μαδέρας και των Αζορών. Δεν αποδείχθηκε ότι οι 30 000 τόνοι αφορούν εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι πρόκειται για τέτοιες εισαγωγές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή βεβαίως έλαβε υπόψη, στο σχεδιασμό της, σημαντικότερες εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ από εκείνες για τις οποίες κάνει λόγο ο προσβαλλόμενος κανονισμός, αλλά αντιμετώπισε επίσης το ενδεχόμενο σημαντικότερης μείωσης των ποσοτώσεων παραγωγής για τη ζάχαρη Α και Β από εκείνη που τελικά προέκρινε. Συγκεκριμένα, ο σχεδιασμός για την περίοδο 2000/2001 κάνει λόγο για μείωση της παραγωγής ζάχαρης Α και Β κατά 600 000 τόνους σε σχέση με την περίοδο 1999/2000 (μείωση από 12 952 000 τόνους σε 12 321 000 τόνους). Υπό αυτές τις συνθήκες, ο σχεδιασμός για την περίοδο 2000/2001 δεν περιέχει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι οι διαπιστώσεις που έκανε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 5 του προσβαλλομένου κανονισμού πάσχουν πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 127 Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ακόμη ότι η μείωση των ποσοτώσεων παραγωγής ζάχαρης Α και Β δεν οδηγεί κατ' ανάγκην σε απώλεια εισοδημάτων για τους αγρότες. Οι τελευταίοι μπορούν, πράγματι, να αποφασίσουν να καλλιεργήσουν άλλα προϊόντα.
- 128 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν άλλες καλλιέργειες θα μπορούσαν να αποδειχθούν εξίσου αποδοτικές όπως η καλλιέργεια ζάχαρης, η ανάγκη ουσιαστικής μείωσης των ποσοτώσεων παραγωγής ζάχαρης Α και Β αποδεικνύει, καθεαυτή, την ύπαρξη επιδεινώσεως, ή τουλάχιστον απειλής επιδεινώσεως, ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 129 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 παρατηρεί ακόμη ότι η εισαγωγή μη προτιμησιακής ζάχαρης εντός μεταποιημένων προϊόντων ανέρχεται σε 520 000 τόνους ετησίως. Ακόμη και αν για το συστατικό «ζάχαρη» αυτών των μεταποι-

ημένων προϊόντων οφείλονται δασμοί, κατά την προσφεύγουσα, αυτές οι εισαγωγές επηρεάζουν ωστόσο τη ζήτηση της κοινοτικής ζάχαρης εντός της Κοινότητας. Κατ' αυτών των εισαγωγών δεν αναπτύχθηκε κανενός είδους δράση υπό την έννοια του άρθρου 134 ΕΚ.

- 130 Το Πρωτοδικείο εκτιμά, ωστόσο, ότι το γεγονός ότι για το συστατικό «ζάχαρη» των μεταποιημένων προϊόντων οφείλονται δασμοί οδηγεί αναγκαστικά σε διαφορετική εκτίμηση των ενδεχομένων αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων τέτοιων εισαγωγών σε σχέση με τις εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, οι οποίες απαλλάσσονται των δασμών βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Εν πάση περιπτώσει, η ενδεχόμενη αδράνεια της Επιτροπής έναντι των εισαγωγών από τρίτες χώρες δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 131 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 υπογραμμίζει ότι, προκειμένου να αξιολογηθούν τα αποτελέσματα των φερομένων «δυσκολιών» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή έπρεπε να είχε λάβει υπόψη επίσης το επίπεδο των αποθεμάτων στην αρχή και στο τέλος του έτους (opening και closing stocks) και την εξαγωγή υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων. Συναφώς, παραπέμπει εκ νέου στον κοινοτικό ισολογισμό ζάχαρης.
- 132 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως ανακριβές. Η προσφεύγουσα δεν εξηγεί για ποιο λόγο η φερόμενη μη λήψη υπόψη των στοιχείων που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον θεώρησε ότι οι δυσχέρειες για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 71 και 72, ανωτέρω, ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποίησεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης.
- 133 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 και η Ολλανδική Κυβέρνηση παρατηρούν ακόμη ότι, λόγω ελλείψεως που παρατηρήθηκε στην Ισπανία, η Επιτροπή αποφάσισε, τον Ιούλιο του 1999, να ελευθερώσει το απόθεμα 66 000 τόνων που κρατούσαν

οι ισπανικές επιχειρήσεις (απόφαση 1999/444/ΕΚ της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1999, για την αποδέσμευση του ελάχιστου αποθέματος και τη μερική αποδέσμευση του εκ μεταφοράς αποθέματος που κατέχονται από τις επιχειρήσεις ζάχαρης οι οποίες είναι εγκατεστημένες στην Ισπανία, για τον εφοδιασμό της νότιας περιοχής της κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Ιουλίου έως 30 Νοεμβρίου 1999, ΕΕ L 174, σ. 25). Επιπλέον, στην απόφασή του της 17ης Ιουνίου 1999, T-82/96, ARAP κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1889), το Πρωτοδικείο έκρινε, στο πλαίσιο προσφυγής περί ακυρώσεως της από 11 Ιανουαρίου 1996 αποφάσεως της Επιτροπής να μην προβάλλει αντιρρήσεις για τις κρατικές ενισχύσεις N11/95 υπέρ του DAI, ότι η αύξηση της τάξεως των 70 000 τόνων της παραγωγής επιδοτούμενης ζάχαρης στην Πορτογαλία δεν είχε σημαντικές επιπτώσεις στην κοινοτική αγορά. Επομένως, οι μειωμένες εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων υπό καθεστώς σωρευσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ επίσης δεν μπορούσαν να προκαλέσουν διαταραχές στην αγορά.

- 134 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 έκανε ακόμη μνεία του κανονισμού (ΕΚ) 2007/2000 του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 2000, για την εισαγωγή εκτάκτων εμπορικών μέτρων για χώρες και εδάφη που συμμετέχουν ή συνδέονται με τη διαδικασία σταθεροποίησης και σύνδεσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2820/98 και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΚ) 1763/1999 και (ΕΚ) 6/2000 (ΕΕ 2000, L 240, σ. 1). Η προσφεύγουσα τονίζει ότι βάσει αυτού του κανονισμού οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής τέως Γιουγκοσλαβίας σημείωσαν αλματώδη αύξηση. Εξηγεί ότι, ενώ αυτές οι εισαγωγές ανέρχονταν σε 0 τόνους το 2000, εκτιμώνταν, σε έκθεση της 23ης Οκτωβρίου 2001, σε 120 000 τόνους για το 2001. Είναι ακατανόητο πώς οι μικρές ποσότητες ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ συνιστούν απειλή για την κοινή οργάνωση των αγορών ζάχαρης, ενώ σημαντικότερες εισαγωγές από τις χώρες της τέως Γιουγκοσλαβίας δεν συνιστούν τέτοια απειλή.

- 135 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, ωστόσο, ότι αυτά τα επιχειρήματα δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, ήτοι τον Φεβρουάριο 2000, ότι είχαν προκύψει δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποίησης της κοινής οργάνωσης των αγορών ζάχαρης. Πράγματι, τίποτε δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η κατάσταση στην κοινοτική αγορά ζάχαρης κατά τον χρόνο που η Επιτροπή έλαβε τις μνημονευθείσες στην σκέψη 133, ανωτέρω, αποφάσεις ήταν συγκρίσιμη με την κατάσταση στην αγορά κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Όσον αφορά τον κανονισμό 2007/2000 ο οποίος,

βεβαίως, εκδόθηκε μετά τον προσβαλλόμενο κανονισμό και ο οποίος προβλέπει, μεταξύ άλλων, για τα αγροτικά προϊόντα καταγωγής χωρών της τέως Γιουγκοσλαβίας, καλύτερες συνθήκες προσβάσεως στην κοινοτική αγορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι αυτός δεν είχε ως συνέπεια εισαγωγές ζάχαρης το 2000. Το γεγονός ότι το 2001 120 000 τόνοι ζάχαρης εισήχθησαν στην Κοινότητα βάσει του κανονισμού 2007/2000 δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού. Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί, συναφώς, ότι η νομιμότητα μιας κοινοτικής πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-296/97, Alitalia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3871, σκέψη 86).

- 136 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 παρατηρεί ότι οι κοινοτικοί προμηθευτές πωλούν ζάχαρη Γ στις επιχειρήσεις μεταποίησης ζάχαρης στις ΥΧΕ σε αυξημένη τιμή. Αυτή η τιμή κυμαίνεται σε επίπεδα ανώτερα από την παγκόσμια τιμή ζάχαρης. Οι κοινοτικοί παραγωγοί υπάγονται, επομένως, επίσης στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Δεν υφίσταται κίνδυνος απώλειας του εισοδήματος γι' αυτούς τους παραγωγούς λόγω της εισαγωγής ζάχαρης που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 137 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως ανακριβές. Οι προσφεύγουσες δεν παρέχουν κανένα στοιχείο σχετικά με τις τιμές που εφαρμόζουν οι κοινοτικοί παραγωγοί για τη ζάχαρη Γ. Επιπλέον, ακόμη και αν η τιμή που ζητείται για τη ζάχαρη Γ υπερβαίνει την παγκόσμια τιμή ζάχαρης, τούτο δεν σημαίνει απαραίτητως ότι πρόκειται για τιμή συμφέρουσα για τους κοινοτικούς παραγωγούς.
- 138 Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή, παρουσιάζοντας τις εισαγωγές ζάχαρης που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ως συνεπαγόμενες «δυσχέρειες», αναγνώρισε ότι το μέτρο διασφάλισης υπάγεται στην πρώτη περίπτωση που αναγνώρισε το Δικαστήριο στη σκέψη 47 της απόφασης της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσας στη σκέψη 49 ανωτέρω (βλ. επίσης την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 2000, T-32/98 και T-41/98, Nederlandse Antillen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-201). Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή έπρεπε να είχε απο-

δείξει την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών προϊόντων ΥΧΕ και των διαταραχών στην αγορά κοινοτικής ζάχαρης, πράγμα το οποίο δεν έπραξε.

139 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Αφενός, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό προκύπτει σαφώς ότι αυτός στηρίζεται στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή έλαβε τα μέτρα διασφάλισης διότι «πήρχαν δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας» (προσβαλλόμενος κανονισμός, έκτη αιτιολογική σκέψη). Αφετέρου, ακόμη και αν η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μωμάτων ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ, τούτο ουδόλως συνεπάγεται ότι η Επιτροπή έπρεπε να στηρίξει τον προσβαλλόμενο κανονισμό στην πρώτη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Πράγματι, τα χαρακτηριστικά των δύο διαφορετικών περιπτώσεων του άρθρου 109, παράγραφος 1, μπορούν να συμπίπτουν σε μια πραγματική κατάσταση (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην υπόθεση Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 66 ανωτέρω, Συλλογή 2001, σ. I-8768, και στην προπαρατεθείσα στη σκέψη 48 ανωτέρω απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8951, σημείο 85 των προτάσεων).

140 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

141 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ

142 Στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή αγνόησε, κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, την αρχή

της αναλογικότητας που εκφράζει το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ. Η τελευταία αυτή διάταξη έχει ως εξής:

«[...] πρέπει κατά προτεραιότητα να επιλεγούν τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν.»

143 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, εκ προοιμίου, ότι, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, η νομιμότητα μιας κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέσα που θεσπίζει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται νομίμως από την εν λόγω ρύθμιση και δεν υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, εξυπακουόμενου ότι, όταν υφίσταται η δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται, καταρχήν, το λιγότερο επαχθές (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψεις 51 και 52· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-162/94, *NMB France* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. Π-427, σκέψη 69, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, Τ-87/98, *International Potash Company* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. Π-3179, σκέψη 39).

144 Πρώτον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο γνώριζε, όταν εξέδωσε την απόφαση 91/482, ήτοι το 1991, ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα γεωργικών προϊόντων προελεύσεως ΥΧΕ μπορούσαν να συνεπάγονται πρόσθετες δαπάνες εις βάρος του προϋπολογισμού της κοινής γεωργικής πολιτικής. Η αύξηση των εισαγωγών ήταν άμεση συνέπεια της αποφάσεως ΥΧΕ. Όταν χορηγείται άδεια εισαγωγής των γεωργικών προϊόντων στην κοινοτική αγορά κατά τρόπο ώστε να μπορούν να επωφελούνται των υψηλότερων τιμών που ισχύουν σε αυτή, η προσφορά αυξάνεται κατ' ανάγκην. Υπό αυτές τις συνθήκες, το κοινοτικό συμφέρον που δικαιολογεί την εφαρμογή του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ έπρεπε να είναι ιδιαίτερος σοβαρό, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

- 145 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι από την ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 74 έως 103 ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η μεγάλη αύξηση εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής αγοράς κοινοτικής ζάχαρης και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, συνιστούσε «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Επιπλέον, από την ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 104 έως 140 ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι αυτές οι δυσκολίες ενείχαν τον κίνδυνο ισχυρής αποσταθεροποίησης της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης.
- 146 Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή ορθώς έλαβε ένα μέτρο διασφάλισης βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ έναντι των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 147 Αυτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν αφορά άλλωστε την αναλογικότητα του ληφθέντος μέτρου. Το γεγονός ότι η αύξηση των εισαγωγών ήταν ήδη προβλέψιμη το 1991 δεν είναι κρίσιμο για την εκτίμηση του ζητήματος εάν το ληφθέν τον Σεπτέμβριο του 2000 μέτρο συνιστούσε απάντηση κατάλληλη και ανάλογη «για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που εκδηλώθηκαν» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 148 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ένα μέτρο διασφάλισης πρέπει να είναι προσωρινό. Με τη διαδοχική έκδοση των κανονισμών 2423/1999, 465/2000 και του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 149 Συναφώς, αφενός, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν, ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, ευρεία διακριτική ευχέρεια, η οποία αντιστοιχεί στις πολιτικές ευθύνες που τους αναθέτουν τα άρθρα 182 ΕΚ έως 188 ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8853, σκέψη 144).

- 150 Αφετέρου, ενόψει τέτοιας ευχέρειας, εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκησή της πάσχει πρόδηλη πλάνη ή ενέχει κατάχρηση εξουσίας ή του αν ακόμα τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν προφανώς τα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149, ανωτέρω, σκέψη 145).
- 151 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η άσκηση εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής της ευχέρειας με τη λήψη, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ενός τρίτου μέτρου διασφάλισης έναντι των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ πάσχει πρόδηλη πλάνη.
- 152 Συγκεκριμένα, η ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 74 έως 140 ανωτέρω αποδεικνύει ότι η Επιτροπή ευλόγως εκτίμησε ότι οι δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας υφίσταντο κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 153 Εν πάση περιπτώσει, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, που είχε εφαρμογή από την 1η Οκτωβρίου 2000 έως τις 28 Φεβρουαρίου 2001, περιόριζε μόνον κατ' εξαίρεση, εν μέρει και προσωρινά, την εισαγωγή στην Κοινότητα, άνευ δασμών, ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αυτός ο κανονισμός, που περιόριζε την ελεύθερη πρόσβαση της ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ στην κοινοτική αγορά εντός ορίων συμβατών με την κατάσταση αυτής της αγοράς, διατηρώντας προτιμσιακή μεταχείριση για το προϊόν αυτό, κατά τρόπο σύμφωνο με τους στόχους της αποφάσεως ΥΧΕ (βλ., κατωτέρω, σκέψεις 178 έως 191), μπορούσε να πραγματοποιήσει τον στόχο της Επιτροπής και δεν έβαινε πέραν του αναγκαίου για την επίτευξή του (βλ., υπό αυτήν την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 148).
- 154 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι ο κανονισμός 2423/1999 επέβαλε ελάχιστη τιμή στην εισαγωγή ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής

ΕΚ/ΥΧΕ. Σύμφωνα με την όγδοη αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού, η επιβολή ελάχιστης τιμής καθιστούσε δυνατή την επίτευξη του στόχου που έγκειτο στην αποφυγή των αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων των εισαγωγών ζάχαρης. Η Επιτροπή δεν εξηγεί στον προσβαλλόμενο κανονισμό γιατί η θέσπιση ελάχιστης τιμής δεν θεωρούνταν πλέον κατάλληλη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου.

155 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής, μολονότι μεριμνά για τον σεβασμό των δικαιωμάτων των ΥΧΕ, δεν μπορεί, χωρίς τον κίνδυνο να θίξει την ευρεία διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής, να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην επιλογή του πλέον πρόσφορου μέτρου για την πρόληψη των διαταραχών στην κοινοτική αγορά ζάχαρης, εφόσον δεν αποδεικνύεται ότι τα ειλημμένα μέτρα ήταν προδήλως απρόσφορα για την πραγματοποίηση του επιδιωκόμενου σκοπού (βλ., υπό αυτή την έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 94, και της 12ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 83· την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 135).

156 Οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η Επιτροπή, περιορίζοντας τις εισαγωγές προς την Κοινότητα ζάχαρης ή μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ σε 4 848 τόνους για τη διάρκεια της εφαρμογής του προσβαλλόμενου κανονισμού, έλαβε μέτρο προδήλως απρόσφορο ή προέβη σε προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση των στοιχείων που διέθετε κατά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού (βλ., υπό αυτή την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 136).

157 Εν πάση περιπτώσει, ο κανονισμός 2423/1999 δεν είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των εισαγωγών ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, γεγονός που επιτρέπει την αμφισβήτηση της αποτελεσματικότητας του μέτρου που ελήφθη με αυτόν τον κανονισμό, ήτοι της ελάχιστης τιμής κατά την εισαγωγή για το οικείο προϊόν (σημερινή απόφαση του Πρωτοδικείου, T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4683, σκέψη 172).

- 158 Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι, στο πλαίσιο της συμφιλώσεως των σκοπών της κοινής γεωργικής πολιτικής και της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Κοινότητα, ο προσωρινός περιορισμός εισαγωγής ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν πρόσφορος για την πραγματοποίηση του επιδιωκόμενου σκοπού και ότι δεν υπερέβαινε το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο (βλ., υπό αυτή την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 137).
- 159 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι το ανώτατο όριο ζάχαρης εισαγομένης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ήτοι 4 848 τόνοι για πέντε μήνες, παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας.
- 160 Συγκεκριμένα, πρώτον, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, καθόσον απέκλεισε τις εισαγωγές που έγιναν το 1999 από τον υπολογισμό των ποσοτώσεων εισαγωγής για τη ζάχαρη ή τα μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Οι προσφεύγουσες εξηγούν, συναφώς, ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ κατέστησαν σχεδόν αδύνατες από 1ης Δεκεμβρίου 1997 συνεπεία της αποφάσεως 97/803. Η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να αποκλείσει τις εισαγωγές που έγιναν το 1999 για τον λόγο ότι αύξαναν αλματωδώς, εφόσον αντιστοιχούσαν στην κανονική παραγωγή ζάχαρης των εγκατεστημένων στις ΥΧΕ παραγωγών. Δεδομένου ότι οι αριθμοί για το 1997 και 1998 προέρχονταν από μία νεοσύστατη βιομηχανία, δεν ήταν αντιπροσωπευτικοί.
- 161 Δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι, για τον υπολογισμό της ποσοτώσεως των 4 848 τόνων, η Επιτροπή στηρίχθηκε στον όγκο εξαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ για το 1997. Για τις εισαγωγές των μιγμάτων, ως σημείο αναφοράς χρησίμευσαν οι εισαγωγές που έγιναν το 1998. Πρόκειται για τα ίδια έτη που χρησίμευσαν ως αναφορά για τον υπολογισμό των ποσοτώσεων στον κανονισμό 465/2000.

- 162 Με τις διατάξεις της 12ης Ιουλίου 2000, T-94/00 R και T-110/00 R, Rica Foods και Free Trade Foods κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), και της 8ης Αυγούστου 2000, T-159/00 R, Suproco κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου διαπίστωσε ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε, στο πλαίσιο του κανονισμού 465/2000, σε συνολικό όγκο 4 465 τόνων ζάχαρης που είχε εισαχθεί στην Κοινότητα το 1997 υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου υπογράμμισε, ωστόσο, ότι δεν υφίσταντο στατιστικές που να διακρίνουν μεταξύ της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Επομένως, διέταξε τη λήψη προσωρινών μέτρων βασιζόμενος στο συνολικό όγκο εισαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ (ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ από κοινού) για το 1997, ήτοι 10 372,2 τόνους. Αυτός ο αριθμός ελήφθη εκ νέου υπόψη στον προσβαλλόμενο κανονισμό ως βάση υπολογισμού της ποσοστάσεως εισαγωγής «για να αποφευχθούν άσκοπες διαδικασίες και με τον μόνο σκοπό την έκδοση των παρόντων μέτρων διασφάλισης» (αιτιολογική σκέψη 8 του προσβαλλόμενου κανονισμού).
- 163 Επίσης δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι το 1997 οι εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν αυξημένες σε σχέση με το 1996 και το 1998. Ωστόσο, οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ το 1999 υπερέβαιναν κατά πολύ τον όγκο εκείνων του 1997.
- 164 Στην όγδοη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή εξήγησε, αναφερόμενη στον αποκλεισμό του 1999 ως έτους αναφοράς, ότι πρόκειται για το έτος «κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών».
- 165 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τις στατιστικές της Eurostat, που η Επιτροπή προσκόμισε κατόπιν γραπτού ερωτήματος του Πρωτοδικείου, προκύπτει ότι, ενώ οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ ανέρχονταν σε 4 250,9 τόνους το 1998, το 1999 αντιπροσώπευαν 53 519,9 τόνους. Όσον αφορά τα μίγματα καταγωγής ΥΧΕ, σημειώθηκε αύξηση από 1 260,9 τόνους το 1998 σε 14 020 τόνους το 1999.

- 166 Εφόσον το άρθρο 108β της αποφάσεως 97/803 περιορίζει τη σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ σε ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης, ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε αλματώδη αύξηση των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ το 1999.
- 167 Επιπλέον, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής κοινοτικής αγοράς και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, ότι η αλματώδης αύξηση των εισαγωγών ενείχε τον κίνδυνο επιδεινώσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης. Αν η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη, για τον καθορισμό ποσοστώσεως εισαγωγής, το επίπεδο εισαγωγής που μπορούσε να επιφέρει επιδείνωση του οικείου τομέα, το εν λόγω μέτρο διασφάλισης θα κινδύνευε να στερηθεί πρακτικού αποτελέσματος.
- 168 Επομένως, η Επιτροπή ορθώς απέκλεισε το 1999 ως έτος αναφοράς προκειμένου για τον υπολογισμό της ποσοστώσεως εισαγωγής που θέσπισε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 169 Δεύτερον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 παρατηρεί ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή μπορούσε να αποκλείσει το 1999 ως έτος αναφοράς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο υπολογισμός που έκανε η Επιτροπή είναι εσφαλμένος. Συγκεκριμένα, βάσει των ποσοτήτων που γίνονται δεκτές στο πλαίσιο του κανονισμού 465/2000 και των προπαρατεθεισών στη σκέψη 162 ανωτέρω διατάξεων Rica Foods και Free Trade Foods κατά Επιτροπής, και Suproco κατά Επιτροπής, υπολογίζει ότι η ποσότητα που ορίζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός έπρεπε να είναι 4 991 τόνοι.
- 170 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί αφού σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως περιορίζοντας, με το πρώτο άρθρο του προσβαλλομένου κανονισμού, τις ποσότητες ζάχαρης, καθαρής ή υπό μορφή μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, σε 4 848 τόνους.

- 171 Τρίτον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η ποσόστωση εισαγωγής 4 848 τόνων για πέντε μήνες είναι υπερβολικά χαμηλή ώστε να καταστήσει δυνατή την αποδοτική εκμετάλλευση έστω και ενός μόνο εργοστασίου μεταποίησης ζάχαρης κατά τη διάρκεια εφαρμογής του μέτρου διασφάλισης. Ακόμη και αν ο περιορισμός των εισαγωγών ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν αναγκαίος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έπρεπε να είχε λάβει υπόψη, στον προσβαλλόμενο κανονισμό, τα συμφέροντα των υφισταμένων στις ΥΧΕ επιχειρήσεων στον τομέα της ζάχαρης και να είχε θεσπίσει ποσόστωση σε επίπεδο που θα επέτρεπε σε αυτές τις επιχειρήσεις να διατηρηθούν στην αγορά.
- 172 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι η Επιτροπή υποχρεούται, όταν σκοπεύει να λάβει μέτρα διασφάλισης βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της για την οικονομία του εν λόγω κράτους μέλους, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 25· απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 70).
- 173 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα συμφέροντα των παραγωγών ζάχαρης των ΥΧΕ, καθόσον δεν ανέστειλε πλήρως τις εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αντιθέτως, θέσπισε, με το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, ποσόστωση 4 848 τόνων βάσει του υψηλότερου επιπέδου εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων για το διάστημα 1996-1998.
- 174 Ενόψει των προεκτεθέντων και λαμβανομένου υπόψη ότι ο περιορισμός του ελέγχου του κοινοτικού δικαστή επιβάλλεται ιδίως όταν η Επιτροπή πρέπει να συμφιλιώσει αντικρουόμενα συμφέροντα — εν προκειμένω, την προστασία της κοινής οργάνωσης των αγορών ζάχαρης, αφενός, και την προστασία των συμφερόντων των ΥΧΕ και των εγκατεστημένων στις ΥΧΕ επιχειρήσεων, αφετέρου — το Πρωτοδικείο καταλήγει ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, περιορίζοντας τις εισαγωγές ζάχαρης ή μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως

καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, σε 4 848 τόνους για τη διάρκεια εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού.

- 175 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, του προσβαλλομένου κανονισμού, που ορίζει ότι «οι αιτήσεις πιστοποιητικών εισαγωγής συνοδεύονται από αντίγραφα των πιστοποιητικών εξαγωγής», παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Αυτή η διάταξη εμποδίζει στην πράξη τις προσφεύγουσες να επωφεληθούν της επιβληθείσας από τον ίδιο κανονισμό ποσοτώσεως. Συγκεκριμένα, βάσει αυτής της διατάξεως, οι προσφεύγουσες υποχρεούνται να αγοράζουν ζάχαρη κοινοτικής προελεύσεως (σε τιμή ανώτερη από την παγκόσμια τιμή λόγω της προμοδοτήσεως που χορηγείται ενόψει αυτής της προελεύσεως, της καλουμένης «golden premium»), και να την εξάγουν στη συνέχεια στην Κοινότητα, ενώ δεν είναι ακόμη βέβαιες ότι αυτή η ποσότητα θα μπορέσει να πωληθεί και να εισαχθεί στην Κοινότητα κατόπιν κατεργασίας ή μεταποιήσεως σε ζάχαρη και σε μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 176 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ορθώς επέβαλε την προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του προσβαλλομένου κανονισμού, εφόσον αυτή η προϋπόθεση διασφαλίζει ότι οι αιτήσεις εισαγωγής που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο του προσβαλλομένου κανονισμού αφορούν ζάχαρη που πράγματι υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.
- 177 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ

- 178 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ, ΕΚ και των διατάξεων του τέταρτου μέρους της Συνθήκης ΕΚ (ιδίως του

άρθρου 183, παράγραφος 1), τα κοινοτικά όργανα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη την αρχή της ιεραρχίας των προτιμήσεων. Βάσει αυτής της αρχής, τα όργανα δεν μπορούν να θέτουν τα εμπορεύματα καταγωγής ΥΧΕ σε κατάσταση δυσμενέστερη από εκείνη των εμπορευμάτων ΑΚΕ ή άλλων χωρών (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψεις 91 και 142).

- 179 Πρώτον, οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι το άρθρο 213 της συμβάσεως του Lomé αποκλείει εντελώς τη λήψη μέτρων διασφάλισης για τη ζάχαρη. Η έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού παραβιάζει, επομένως, το προτιμησιακό καθεστώς που απολαμβάνουν οι ΥΧΕ σε σχέση με τις χώρες ΑΚΕ.
- 180 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-332/00 συγκρίνει επίσης το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ με άλλες διατάξεις διασφάλισης. Υπογραμμίζει ότι το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999, που δεν εφαρμόζεται στις εμπορικές συναλλαγές με τις ΥΧΕ, απαιτεί, προκειμένου η Επιτροπή να μπορεί να λάβει μέτρα διασφάλισης, την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών από τρίτες χώρες και των διαταραχών στην κοινοτική αγορά. Οι συμφωνίες με τρίτες χώρες, όπως το Μαρόκο, απαιτούν έτσι την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών από την εν λόγω χώρα και των κοινοτικών προβλημάτων (συμφωνία συνδέσεως της 26ης Φεβρουαρίου 1996 με το Μαρόκο, ΕΕ 2000, L 70, σ. 2). Αυτή η προσφεύγουσα καταλήγει ότι, εφόσον οι ΥΧΕ απολαύουν του μέγιστου βαθμού προτιμήσεως, η Επιτροπή πρέπει να αποφεύγει τη λήψη μέτρων διασφάλισης βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ έναντι των εισαγωγών καταγωγής ΥΧΕ, όταν οι προϋποθέσεις λήψεως αυτών των μέτρων δεν πληρούνται όσον αφορά τις εισαγωγές από τρίτες, λιγότερο ευνοούμενες, χώρες.
- 181 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, βάσει του πρωτοκόλλου 8 της συμβάσεως του Lomé, η Κοινότητα παραχώρησε στις χώρες ΑΚΕ ποσόστωση μεγαλύτερη από 1,7 εκατομμύρια τόνους ζάχαρης, που αυτές μπορούν να εισάγουν εν όλω ή εν μέρει στην Κοινότητα άνευ δασμών και με εγγυημένη τιμή. Περιορίζοντας τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής

ΕΚ/ΥΧΕ, σε 4 848 τόνους για πέντε μήνες, η Κοινότητα παραβίασε την αρχή κατά την οποία τα εμπορεύματα που προέρχονται από τις ΥΧΕ δεν μπορούν να υπάγονται σε καθεστώς δυσμενέστερο απ' ό,τι τα προϊόντα που προέρχονται από τις χώρες ΑΚΕ ή άλλες τρίτες χώρες.

- 182 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής, στο πλαίσιο του ελέγχου του, πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η Επιτροπή, η οποία διέθετε εν προκειμένω ευρεία διακριτική ευχέρεια, υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 112).
- 183 Ακόμη και αν τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ απολαύουν, βάσει του τέταρτου μέρους της Συνθήκης, προτιμησιακού καθεστώτος, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν ήδη κρίνει ότι το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που επιτρέπει στην Επιτροπή τη λήψη μέτρων διασφάλισης, ουδόλως παραβιάζει τις αρχές του τέταρτου μέρους της Συνθήκης, επειδή απλώς και μόνον υπάρχει (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 40). Επομένως, από την απλή λήψη ενός μέτρου διασφάλισης βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν μπορεί να συναχθεί παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.
- 184 Όσον αφορά το καθεστώς της ζάχαρης στη σύμβαση του Λομέ, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, με το όγδοο πρωτόκολλο που επισυνάπτεται σε αυτή τη σύμβαση, η Επιτροπή δεσμεύεται έναντι των χωρών ΑΚΕ να αγοράζει ζάχαρη σε εγγυημένες τιμές και να εισάγει συγκεκριμένη ετήσια ποσότητα ζάχαρης (1,7 εκατομμύρια τόνους). Αυτές οι εισαγωγές γίνονται εν όλω ή εν μέρει άνευ δασμών. Προκειμένου να αποφευχθεί να αποβεί αυτή η εγγύηση νεκρό γράμμα, το άρθρο 213 της σύμβασως του Λομέ προβλέπει ότι η ρήτρα διασφάλισης (άρθρο 177 της Συμβάσεως του Λομέ) δεν έχει εφαρμογή στο πλαίσιο του ογδού πρωτοκόλλου.
- 185 Αντιθέτως, βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, όλα τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ, και επομένως κατ' αρχήν και η ζάχαρη, γίνονται δεκτά

προς εισαγωγή στην Κοινότητα άνευ δασμών. Η ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ απολαύει επομένως σαφώς προτιμησιακού καθεστώτος σε σχέση με τη ζάχαρη ΑΚΕ. Το γεγονός ότι η Επιτροπή λαμβάνει ένα μέτρο διασφάλισης — μέτρο εκ φύσεως προσωρινό — δεν μεταβάλλει αυτή την κατάσταση πραγμάτων. Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ακόμη, συναφώς, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά μόνον τη ζάχαρη και τα μίγματα που εισάγονται υπό το καθεστώς σωρευσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Δεν επιβάλλει ανώτατο όριο στις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ κατά τους συνήθεις κανόνες καταγωγής, στην περίπτωση που υφίσταται τέτοια παραγωγή.

- 186 Το επιχείρημα που αντλείται από το προτιμησιακό καθεστώς της ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ σε σχέση με τη ζάχαρη καταγωγής ΑΚΕ πρέπει επομένως να απορριφθεί.
- 187 Για τους ίδιους λόγους, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να αντλήσουν επιχείρημα από τις ρήτρες διασφάλισης που περιέχονται στις συμφωνίες που η Κοινότητα έχει συνάψει με ορισμένες τρίτες χώρες.
- 188 Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν διακρίνεται ουσιωδώς από τις άλλες ρήτρες διασφάλισης που μπορούν να απαιτούν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των εν λόγω εισαγωγών και των επελθουσών δυσχερειών. Συγκεκριμένα, όταν το Δικαστήριο έκρινε, στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, *Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω (σκέψη 47), ότι, «όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση [του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ], δεν απαιτείται οι δυσχέριες που δικαιολογούν τη θέσπιση μέτρων διασφάλισης να προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ», δεν κατάργησε την προϋπόθεση ότι τα μέτρα διασφάλισης πρέπει να μπορούν να εξαλείφουν ή να μετριάζουν τις ανακύψασες δυσχέριες. Ελλείψει συνδέσμου μεταξύ των δυσχερειών και των ληφθέντων μέτρων, τα τελευταία είναι δυσανάλογα και συνιστούν παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, δεύτερη φράση, της αποφάσεως ΥΧΕ (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Alber στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, *Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, Συλλογή 1999, σ. I-773, σημείο 67).

- 189 Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της αλματώδους αυξήσεως των εισαγωγών εντός της Κοινότητας ζάχαρης και μγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της απειλής επιδεινώσεως του τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 104 έως 140). Ο περιορισμός αυτών των εισαγωγών μπορεί επομένως να εξαλείψει ή να μετριάσει τις επελθούσες δυσχέρειες.
- 190 Ενόψει αυτών των διαπιστώσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είχε ως συνέπεια να περιαγάγει τις χώρες ΑΚΕ και τις τρίτες χώρες σε ανταγωνιστική θέση σαφώς ευμενέστερη απ' ό,τι τις ΥΧΕ.
- 191 Επομένως, ούτε ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της συμφωνίας περί μέτρων διασφάλισης

- 192 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνιστά παράβαση του άρθρου 2 της συμφωνίας περί διασφάλισεων που ορίζει τα εξής:

«1. Ένα μέλος δύναται να εφαρμόζει μέτρα διασφάλισης έναντι συγκεκριμένου προϊόντος μόνο εφόσον έχει καταλήξει στο συμπέρασμα, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων που ακολουθούν, ότι το εν λόγω προϊόν εισάγεται στο έδαφός του σε τόσο μεγάλες ποσότητες, είτε σε απόλυτα μεγέθη είτε εν συγκρίσει με την εγχώρια παραγωγή, και υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε να προκαλείται ή να δημιουργείται ο κίνδυνος να προκληθεί σοβαρή ζημία στον εγχώριο κλάδο παραγωγής ομοειδών ή ευθέως ανταγωνιστικών προϊόντων.

[...]

193 Η οικεία προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ πρέπει να ερμηνευθεί υπό το φως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συμφωνία περί διασφάλισεων. Επομένως, η παράβαση του άρθρου 2 του τελευταίου συνιστά επίσης παράβαση του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ.

194 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, λόγω της φύσεως και της οικονομίας τους, οι διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ δεν περιλαμβάνονται, καταρχήν, στους κανόνες βάσει των οποίων το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των κοινοτικών οργάνων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-149/96, Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8395, σκέψη 47, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 53). Το ίδιο ισχύει όταν η κοινοτική πράξη που υπάγεται στην κρίση του κοινοτικού δικαστή περιορίζει τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ της Κοινότητας και των ΥΧΕ (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψεις 53 έως 56), ανεξαρτήτως της θέσεως των τελευταίων στο πλαίσιο των ΠΟΕ. Μόνο στην περίπτωση που πρόθεση της Κοινότητας είναι να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση που αναλήφθηκε στο πλαίσιο του ΠΟΕ, ή στην περίπτωση που η κοινοτική πράξη παραπέμπει ρητώς στις συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ, εναπόκειται στο Δικαστήριο να ελέγχει τη νομιμότητα της σχετικής κοινοτικής πράξεως με βάση τους κανόνες του ΠΟΕ (αποφάσεις Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 49, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 149 ανωτέρω, σκέψη 54).

195 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αποβλέπει στη διασφάλιση της εκτελέσεως στην κοινοτική έννομη τάξη μιας ειδικής υποχρεώσεως στο πλαίσιο του ΠΟΕ, ούτε παραπέμπει ρητώς σε συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ. Έχει ως αντικείμενο μόνον τη θέσπιση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, μέτρων διασφάλισης κατά την εισαγωγή ζάχαρης και μγγμάτων καταγωγής ΥΧΕ προκειμένου να θεραπείσει τις ανακλύψασες δυσχέρειες.

- 196 Επομένως, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 κακώς υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 2 της συμφωνίας περί διασφαλίσεων.
- 197 Ακόμη και αν το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ πρέπει, κατά το μέτρο του δυνατού, να ερμηνευθεί υπό το φως του γράμματος και του σκοπού της συμφωνίας περί διασφαλίσεων (βλ., υπό αυτή την έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1998, C-53/96, Hermès, Συλλογή 1998, σ. I-3603, σκέψη 28, και της 14ης Δεκεμβρίου 2000, C-300/98 και C-392/98, Dior κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-11307, σκέψη 47), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς την ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της αλματώδους αυξήσεως των εισαγωγών ζάχαρης και μωμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της απειλής επιδεινώσεως του τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 104 έως 140).
- 198 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας

- 199 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 υπενθυμίζει ότι το άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο με την απόφαση ΥΧΕ το 1997 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 16), αποκλείει σχεδόν εντελώς την εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Το Συμβούλιο δεν θέλησε, ωστόσο, να περιορίσει τη σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ στη ζάχαρη. Με την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εμπόδισε τα αποτελέσματα της αποφάσεως ΥΧΕ που επιθυμούσε το Συμβούλιο. Το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν απονέμει, πράγματι, στην Επιτροπή τη διακριτική ευχέρεια να «διορθώσει» μια απόφαση του Συμβουλίου.

- 200 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι μία πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν εμφανίζεται, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συνεκτικών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικούς ή, τουλάχιστον, πρωταρχικούς σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς που επικαλείται το καθού όργανο ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1997, C-285/94, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-3519, σκέψη 52· απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-143/89, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-917, σκέψη 68).
- 201 Επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ απονέμει στην Επιτροπή αρμοδιότητα λήψεως μέτρων διασφάλισης έναντι των εισαγωγών καταγωγής ΥΧΕ, μεταξύ άλλων, όταν «προκύπτουν δυσχέρειες, που ενέχουν τον κίνδυνο επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινοότητας».
- 202 Στη συνέχεια, από την ανάλυση που έγινε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε ότι οι δυσχέρειες που ανέκυψαν ενείχαν τον κίνδυνο επιδεινώσεως του κοινοτικού τομέα ζάχαρης.
- 203 Η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εκδόθηκε με σκοπό την αποφυγή της επιδεινώσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης.
- 204 Επιπλέον, το γεγονός ότι το Συμβούλιο θέσπισε, με το άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, ποσοτικό περιορισμό, για τη ζάχαρη που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, ουδόλως επηρεάζει την εξουσία που η Επιτροπή αντλεί από το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα διασφάλισης για τη ζάχαρη ή για κάθε άλλο προϊόν καταγωγής ΥΧΕ, εφόσον οι προϋποθέσεις για τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου πληρούνται.

205 Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ

206 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-332/00 και η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι ανεπαρκής. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παρέχει επαρκείς εξηγήσεις όσον αφορά τις ανακύψασες δυσχέρειες και την επιδείνωση ή τον κίνδυνο επιδεινώσεως στον τομέα της ζάχαρης. Η Επιτροπή επίσης δεν εξηγεί πώς κατέληξε, στο πλαίσιο του προσβαλλόμενου κανονισμού, σε αξιολόγηση αυτών των δυσχερειών διαφορετική σε σχέση με εκείνη που περιείχε ο κανονισμός 2423/1999. Τέλος, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εξηγεί γιατί δεν ελήφθη υπόψη το 1999 ως έτος αναφοράς για τον καθορισμό της ποσοτώσεως εισαγωγής.

207 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη βάσει του άρθρου 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να εμφανίζεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., ιδίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-63/90 και C-67/90, Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5073, σκέψη 16· την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2001, Τ-82/00, BIC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-1241, σκέψη 24). Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63· προπαρατεθείσα απόφαση BIC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 24).

208 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός βασίζεται στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ένα μέτρο διασφάλισης που λαμβάνεται

βάσει αυτής πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 253 ΕΚ εφόσον ορίζει τις «δυσχέρειες» που ανέκυψαν και εφόσον εξηγεί πώς αυτές οι δυσχέρειες ενέχουν τον κίνδυνο «επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας ή μιας περιφέρειάς της», εφόσον αυτή περιέχει στοιχεία που επιτρέπουν να εξεταστεί η τήρηση της αρχής της αναλογικότητας που προβλέπει το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

209 Στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εκθέτει τις δυσχέρειες που ανέκυψαν. Εξηγεί, στις αιτιολογικές σκέψεις 5 και 6 του προσβαλλομένου κανονισμού, τον λόγο για τον οποίο αυτές οι δυσχέρειες ενέχουν τον κίνδυνο αποσταθεροποίησης της κοινής οργάνωσης των αγορών ζάχαρης. Στην αιτιολογική σκέψη 8 του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εξηγεί τους βαθύτερους λόγους που συνδέονται με τον καθορισμό της ποσοστώσεως 4 848 τόνων. Όσον αφορά τον αποκλεισμό του 1999 ως έτους αναφοράς, στην όγδοη αιτιολογική σκέψη εξηγείται ότι πρόκειται για «το έτος κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών [...]».

210 Επομένως, ο έκτος λόγος ακυρώσεως είναι επίσης αβάσιμος.

Επί της αντιστάσεως ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97

211 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 υπενθυμίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού εξαρτά τις εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ από τις λεπτομέρειες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97. Η έλλειψη νομιμότητας του τελευταίου κανονισμού επηρεάζει τη νομιμότητα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού.

- 212 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι απαράδεκτη εφόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν διασφαλίζει την εφαρμογή του κανονισμού του οποίου προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας.
- 213 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι ο κανονισμός 2553/97 δεν αποτελεί τη νομική βάση του προσβαλλομένου κανονισμού. Ωστόσο, εφόσον τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 έχουν κριθεί εφαρμοστέα *mutatis mutandis* στις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητας των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά συνέπεια, αυτές οι διατάξεις μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας βάσει του άρθρου 241 ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, *Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 285 και 286).
- 214 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-350/00 ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 2553/97 έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας εφόσον ούτε το πρωτογενές ούτε το παράγωγο κοινοτικό δίκαιο απονέμουν στην Επιτροπή αρμοδιότητα εκτελέσεως του άρθρου 108β της αποφάσεως ΥΧΕ.
- 215 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενδιαφερόμενη προσφεύγουσα δεν επικαλείται έλλειψη νομιμότητας ειδικά ως προς τις προϋποθέσεις που θέτουν τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97, που έχουν κριθεί εφαρμοστέα *mutatis mutandis* βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού. Επικαλείται αποκλειστικά έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής προς την έκδοση του κανονισμού 2553/97.
- 216 Ωστόσο, αυτό το επιχείρημα, ακόμη και αν ήταν βάσιμο, δεν θα ασκούσε επιρροή στη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού αν αποδεικνυόταν ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να περιλάβει στον προσβαλλόμενο κανονισμό διατάξεις όπως εκείνες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97.

- 217 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 ρυθμίζουν τις λεπτομέρειες εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για τη ζάχαρη που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ.
- 218 Το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που απονέμει στην Επιτροπή αρμοδιότητα εκδόσεως των μέτρων διασφάλισης στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των ΥΧΕ και της Επιτροπής, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει στην Επιτροπή να εξαρτά την είσοδο (στην Κοινότητα) των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ, των οποίων η εισαγωγή περιορίζεται από τις προϋποθέσεις που θεσπίζει το άρθρο 109, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, από την έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής προκειμένου να διασφαλίζει την αποτελεσματικότητα του ληφθέντος μέτρου και να θεσπίζει τις λεπτομέρειες εκδόσεως τέτοιων πιστοποιητικών εισαγωγής.
- 219 Επομένως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Κοινότητα δεν είχε αρμοδιότητα εκδόσεως του κανονισμού 2553/97, μπορούσε, στηριζόμενη απευθείας στο άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, να ορίσει τις λεπτομέρειες εκδόσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής για τη ζάχαρη ή τα μίγματα υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ενσωματώνοντας *mutatis mutandis* τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 στον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 220 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97 πρέπει να απορριφθεί.

Επί των αιτήσεων αποζημιώσεως

- 221 Οι προσφεύγουσες στις τρεις υποθέσεις ισχυρίζονται ότι οι φερόμενες παρανομίες, στις οποίες στηρίζονται οι λόγοι ακυρώσεως, προκάλεσαν ζημία που η Κοινότητα υποχρεούται να επανορθώσει.

- 222 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου για εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, αναγνωρίζεται δικαίωμα αποζημιώσεως όταν συντρέχουν σωρευτικά τρεις προϋποθέσεις, ήτοι ότι ο παραβιασθείς κανόνας δικαίου αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες και ότι η παράβαση είναι κατάφωρη, ότι το υποστατό της ζημίας αποδεικνύεται και, τέλος, ότι υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εκ μέρους του κράτους παραβάσεως και της ζημίας που υπέστησαν τα βλαβέντα πρόσωπα (βλ., σχετικώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 42).
- 223 Σε ένα κανονιστικό πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από την άσκηση ευρείας διακριτικής ευχέρειας, η ευθύνη της Κοινότητας μπορεί να στοιχειοθετηθεί μόνον αν το οικείο όργανο παραβίασε, κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό, τα όρια που επιβάλλονται στην άσκηση των εξουσιών του (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 57 και η προπαρατεθείσα νομολογία).
- 224 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν ότι η Επιτροπή αγνόησε, εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό, κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό, τα όρια που επιβάλλονται στην άσκηση των εξουσιών της. Η εξέταση των λόγων που στηρίζουν τις αιτήσεις ακυρώσεως δεν απέδειξε οποιαδήποτε έλλειψη νομιμότητας μίας πράξεως της Επιτροπής κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 225 Υπό αυτές τις συνθήκες, ούτε οι αιτήσεις αποζημιώσεως μπορούν να γίνουν δεκτές.
- 226 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 227 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ζητήθηκαν, επιβάλλεται να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00 φέρει επίσης τα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.
- 228 Βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 4, του κανονισμού διαδικασίας, οι παρεμβάλλοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις T-332/00 και T-350/00 προς έκδοση κοινής απόφασης**
- 2) Απορρίπτει τις προσφυγές-αγωγές.**

- 3) Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στο πλαίσιο της δικής της προσφυγής, συμπεριλαμβανομένων, για την προσφεύγουσα στην υπόθεση T-350/00, των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.**
- 4) Οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

Jaeger

Lenaerts

Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Νοεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts